

Fogadott a miniszter úr Beszélgetés Schamschula Györggyel

Miniszter Úr! Nagyon örülök, hogy mielőtt a mostani beszélgetésre sor került volna, egy postai konferencián tudtam Önnel pár személyes mondatot váltani. Ha ez nem történik meg, Önhöz mint egy alkalmanként igencsak komiszkodó hangot ütő miniszterhez jöttem volna. Tudom, hogy egy pár mondatos beszélgetés semmit sem jelent — vagy jelenthet —, de nekem úgy tűnik Ön az utóbbi időben, mintha visszafogottabb lenne. Erre utal egyébként a nemrég NAP tévébeni szereplése is.

Mi ez a kettősség? Lehet, hogy ez a kemény miniszter ilyen is tud lenni? Bevallom indításként elsősorban ez érdekelne, még akkor is, ha egy szakszervezeti újságot képviselek. Szóval milyen Schamschula György a miniszter?

Nézze, nagyon nehéz erre feleletet találni, mert én úgy látom — és most a szakszervezetekről legyen szó — a modern piacgazdaságban a politizáló szakszervezetnek nincs helye. Nem véletlen az, hogy azokban az országokban, ahol a szakszervezetek politikai szerveződésként léptek fel összetűzésbe kerültek az adott kormánnyal, amely pedig sok esetben szociáldemokrata kormányzat volt, s mindig a szakszervezetek húzták a rövidebbet. Ennek köszönhető, hogy gyakorlatilag elvesztették tömegbázisukat, nyugaton lényegesen csökkent a szervezett dolgozók száma.

Ez az Ön véleménye, s ennek elég durva formában hangot is adott...
— Valakinek már meg kellett ezt mondani. De a politizálásnak van bizonyos kivitelezési szabálya, amit sokszor felrúgnak, sokszor nem tartanak be, hiszen a parlamentben is elhangzanak minősíthetetlen kifejezések.
— Jó, de ettől az angol parlament sem kivétel.
— Mit mondjak az angol parlament magatartásformái nem nagyon vonzóak a mi számunkra. A svéd vagy a finn parlamentben ez a forma ismeretlen. Közbevetőleg tud arról, hogy egykor Tisza István rálőttek a magyar parlamentben? A nyoma most is megvan.

kai babérokat óhajt szerezni. Nehéz tolerálni azokat is, akik egykor munkaversenyre buzdítottak, s most mint demokrata politikusok a dolgozók érdekvédelmét szorgalmazzák. Miért nem próbálták korábban?

— Ez az Ön véleménye, s ennek elég durva formában hangot is adott...

— Valakinek már meg kellett ezt mondani. De a politizálásnak van bizonyos kivitelezési szabálya, amit sokszor felrúgnak, sokszor nem tartanak be, hiszen a parlamentben is elhangzanak minősíthetetlen kifejezések.

— Jó, de ettől az angol parlament sem kivétel.

— Mit mondjak az angol parlament magatartásformái nem nagyon vonzóak a mi számunkra. A svéd vagy a finn parlamentben ez a forma ismeretlen. Közbevetőleg tud arról, hogy egykor Tisza István rálőttek a magyar parlamentben? A nyoma most is megvan.

— Hallottam erről. Régen volt...

— Igen, valóban. Szóval a politikának van egy magatartási szabálya. Ezt nekem mint kormánytisztviselőnek be kell tartanom. A szakszervezetekkel való tárgyaláskor — melyen munkaügyi államtitkárként vettem részt — is be kellett tartanom. Ha elengedem a gyeplőt, akkor egyszerűen a szakszervezet és a kormány közti tárgyalás nem lesz más, mint egymásra való köpködés és átkozódás. S a tárgyaló partnerek azt is elfelejtették, hogy ők a magyar kormány egyik főtisztviselőjével tárgyalnak. Ne felejtse el azt, hogy államtitkárnak, miniszternek meg kell őriznie tekintélyét. Egy vezetőnek, ha belföldön nincs tekintélye, hogyan ismerjék el külföldön? Az ET-re visszatérve. Emlékszik, kik ültek velem szemben? Sőt kik ültek a mögöttes sorokban?

(Folytatás a 2. oldalon)

Miniszteri értekezlet

Beszélgetés dr. Oláh Lászlóval, a Posta nemzetközi osztályának vezetőjével

Szeptember 14-e és 15-e között Budapesten tanácskoztak az UPU közép- és kelet-európai postaügyi miniszterei. A tanácskozás előzményeiről, illetve a megbeszélésekről kértünk tájékoztatást, dr. Oláh Lászlótól, a Posta nemzetközi osztályának vezetőjétől.

— A nyugati országok az 1980–85 közötti időben azt tapasztalták, hogy a nemzetközi postaforgalom —, de a belföldi is —, s annak volumene évről évre csökken. E felismerés után vizsgálatok következtek, a „miért” megállapítására. Nem volt nagy kunszt rájönni arra, hogy ezt postán kívüli versenytársak okozták. Magánfuvarozók, magánszállítók, vállalkozások, amelyek azzal a céllal jöttek létre, hogy kihasználva az állami posták gyenge pontjait — nem megfelelő minőség, a küldemények hosszú átfutási ideje — ezen változtatva, jobb, gyorsabb szolgáltatást adva, belépjenek a piacra.

— Nyilván nem humanitárius célból, hanem jókora bevétel reményében...

— Világos, és nagyon jól látták, hogy tömegében ez egy nagyon nagy piac. Ezért tehát az egész világot átfogó szervezetek alakultak, sőt helyi — országokon belüli — szervezetek is.

— Hogyan reagáltak erre a nyugat-európai posták?

— Elsősorban úgy, hogy hogyan kellene megváltoztatni a posta struktúráját, a jogi, illetve üzemeltetési szabályokat, az egész üzlet- és tarifapolitikát. Gyakorlatilag mindent egy képletbeli górcső alá vettek.

— Mire jutottak?

— Arra, hogy teljesen új postai forgalmi, szolgáltatási tervet kell kidolgozni. Ez 1985 közepétől létre is jött.

— Mi volt ennek a lényege?

Új minőségi normák kialakítása, a szállítási rendszer felülvizsgálata, s egy versenyképes tarifarendszer megteremtése.

S nem mellékes a régi szolgáltatások modernizálása, új szolgáltatások bevezetése, melyek korábban nem voltak jellemzőek a postákra.

— Mondana példát?

— Színházjegyek árusítása, dohánycikkek forgalmazása.

— Elég különböző szolgáltatás mit mondjak...

— De olyanról is beszélhetünk, ami nálunk is volt már. Ez pedig a kistelepüléseken élők gyógyszerrel való ellátása.

— Azaz, a postás egyik nap elvette a receptet, s másnap vitte — vagy viszi — a kiváltott gyógyszert?

— Erről van szó. De továbbmenve; ezek még mindig nem változtattak azon, hogy a belépő szolgáltatók jobb minőségben dolgoztak volna, mint a posták. Ráadásul létrehozták az úgynevezett „gyorsposta” rendszert. Ez óriási érvágás volt, mert nemcsak a levél-, hanem a csomagforgalmat is elvitték.

— Ami azt eredményezte — gondolom én —, hogyha Franci München mellett szerdán disznót vágott, Dél-Amerikában élő unokaöccse szombaton már dinszettelhet a mellé járó káposztát...

— Így van. A k posta viszont nagyon hamar reagált, s „felzárkózott” az ilyen jellegű, gyors szolgáltatások teljesítéséhez, de ettől függetlenül piacon maradtak a már említett társaságok is.

— Lehet azt tudni, milyen százalékban? Írhatom azt,

hogy körülbelül 30 százalékban?

— Írhatja.

— Mi történt még?

— Az, hogy rá kellett ébredni arra is, hogy alaposan megváltozott, növekedett a lakosság igénye, méghozzá a minőség felé, a postákat pedig a régi tarifapolitika, s a monopól jog egyszerűen béklyóba kötötte, s nem tudtak átállni az új kereskedelmi szemlélet diktálta követelményekre. Ezért 1985-ben egy korszakváltás következett, amely szervezeti változásokkal, új postatörvény kidolgozásával járt együtt. Mondhatnám úgy is, hogy új kereskedelmi politika kidolgozásával. Ezt a folyamatot az Egyetemes Postaegyesület is figyelemmel kísérte, kénytelen volt az új versenyhelyzetet tudomásul venni, és a posták számára olyan fejlesztési programot kialakítani, mely nemcsak a fejlett posták, hanem a fejlődő országok, s elsősorban a kelet-európai posták számára is mérvadók. Ezért hirdette meg a Postaunió a kelet-európai régió számára fejlesztési elképzeléseit. Lényege: segítség a felzárkózáshoz.

— Amely elemi érdeke Nyugat-Európának is, mert, ha a mi tájéunk pocskul működik, nincs továbblépési lehetőség, s a rendszer keletebbre olyan, mint egy vakvágány...

— Ezért dolgoztak ki egy olyan tervet, mely szerint a posták alakuljanak át laza szervezetekké, nevezetesen vállalatokká, társaságokká, olyan szervezetekké, amelyek jobban tudnak alkalmazkodni a megváltozott gazdasági körülményekhez. Ez természetesen maga után vonja az eddigi postatörvények átdolgozását, amely már nem a monopól jog kizárólagosságán alapul, hanem annak oldásán, hogy a versenyben jobban részt tudjon venni. Nagyon fontos egy olyan közép- és hosszú távú postai fejlesztési program kidolgozása, mely kifejezetten a piaci viszonyokat veszi figyelembe, megfelelő nyereségtartalommal.

Postai világnap '93

Új létesítményeket adtak át Kecskeméten és Budapesten

A Magyar Posta Vállalat életében az idei év októbere több szempontból is emlékezetes marad. Elsősorban azért, mert október 9-én ünnepeltük a postai világnapot. 1874-ben ezen a napon alakult meg az Egyetemes Postaegylet, az UPU, tizenkét alapítóval, köztük Magyarországgal. Ma százhusz tagországa van. Másodsorban azért, mert ebből az alkalomból adta át Schamschula György miniszter a rákospalotai 1-es postahivatalt. Ezt megelőzően október 1-jén megalakult a Nemzeti Hírlap-kereskedelmi Kft., Kecskeméten pedig végre elkészült a 2-es posta új épülete. Ez utóbbit Gyimesiné dr. Etsedy Sarol-

ta, a Szegedi Postaigazgatóság Baross Gábor-díjas vezetője adta át.

— Régen várt pillanathoz érkezünk, amikor ezt a szép, új megyei feldolgozó postahivatalt avatjuk, ahol munkatársaink már a kor igényeinek megfelelő, modern épületben állhatnak ügyfeleink rendelkezésére, illetve kezelhetik és továbbíthatják a Bács-Kiskun megyébe érkező és innen induló postai küldeményeket — hangsúlyozta bevezetőjében. — A megvalósításhoz több mint egy évtizedre volt szükség. A Szegedi Postaigazgatóság már 1980-ban tervezte egy gépesített technológiával felsze-

relt, négyszintes megyei gócézem felépítését a közeli sporttelep helyén. Ez az elképzelés több ok miatt nem bizonyult megvalósíthatónak. A pályaudvari hivatal forgalma azonban évről évre nőtt, és az épületek állaga folyamatosan romlott. Egyre sürgetőbbé vált a régi hivatal újjáépítése. Közel százmillió forintos kormányzati támogatás elnyerése teremtette meg a beruházás pénzügyi feltételeit. Így valósulhatott meg végül a Kecskeméti Építésműhely Kft. tervei alapján, a Bács-épszer Rt. kivitelezésében, az új beruházás.

(Folytatás a 2. oldalon)

A tanácskozás résztvevőinek egy csoportja

(Folytatás a 2. oldalon)

Fogadott a miniszter úr

(Folytatás az 1. oldalról)

— Nagyjából igen. Mi ebben a lényeges?

— Velük szemben kellett határozottan fellépni.

— **Miniszter Úr! Remélem, nem kívánja azt, hogy mindennel egyetértsek Önnel?**

— Nem, de az előzőkhöz kapcsolódva szükségesnek tartom a kölcsönös tiszteletet, akkor ezt hiányoltam. Én azt hiszem magamról, hogy eléggé határozott ember vagyok, és így ismernek a pártomban is. Ez természetesen nem zárja ki, hogy az ember néha, — ha a körülmények engedik — ne legyen barátságos. Mondják, a Siklós úr jó ember volt, a Schamschula úr egy szigorú ember. Van benne valami...

— **Azt hiszem az Ön elődje teljesen más habitusú ember. De jó ember, s azért csinált pár jó dolgot...**

— Hogyne, én azt hiszem nagyon jó miniszter volt, s biztos, hogy a továbbiakban is hasznosan fog dolgozni. Nagyon nehéz a mostani kormánytisztségviselőknél működni. Tizenöt-húsz év múlva biztosan könnyebb lesz. Nekünk most kell megteremteni azt a működőképes demokráciát, amely nyugatabbra már régen működik. Nálunk lezajlott egy pofon nélküli rendszerváltás...

— **Csak szellemi pofonok zajlanak, de a mélyítés már nem szimpatikus...**

— Ez azzal is járt, hogy egyes emberek és csoportok elszemtelenedtek, és a sajtó is. Nézz meg ezt a „Kacsát”...

— **Ilyen és hasonló körülből húszféle van. Németországban... Tömeghatása viszont aligha. Miniszter Úr! Azért engem izgat az a dolog, hogy Ön nem hisz abban, hogy egykori szakszervezeti tisztségviselők mostanra rájöttek arra, hogy valamikor méltatlan ügyet képviseltek, s mára képesek szemléletükön változtatni? Újra kezdeni és másképpen csinálni... Ön megkérdőjelezi a jó szándékot?**

— Mint keresztény ember hiszek abban, hogy az emberek megváltoznak, és van damaszkuszi út. Tudja csak abban nem hiszek, hogyha valaki az elmúlt rendszerben kiemelt tisztségviselő volt, annak kell-e a demokráciában az ellentétes igényt is kielégítenie. Nekem a pártbeli képviselőtársaim között is vannak olyanok, akik egykor MSZMP tagok voltak. Barátok is vannak, s akiket nem szeretek, nem ezért nem barátok. Magyarul mondva; az ide belépés lehetett fenyegettség — karriervágy —, jobbítási szándék, szóval sok minden. Számomra ez nem jelent problémát, de az, hogy egy egykori budapesti másodtitkár legyen a frakciótárs, az elképzelhetetlen. Jó, politizáljon, de ne velem. Vagy legyen jó üzletember, s erre is van példa.

— **Hallottam, olvastam, Ön kastélytulajdonos Diósjenőn.**

— Ebből az igaz, hogy valóban van egy hétvégi házam Diósjenőn, a kastély pedig szellemi fogyatékos emberek otthona, s nem az enyém.

— **Tulajdonképpen szomszédok vagyunk, mert nekünk Bánkon van „kastélyunk”, s ez alig pár kilométer.**

ter. Én vidáman sétálhatok ott egy szál gatyában, Ön megteheti ezt? Sajnálom, ha nem.

— Havonta, kéthavonta eltöltök egy hétvégét Diósjenőn, és nem hiszem, hogy változtam volna, mint államtitkár, majd mint miniszter. Büszke vagyok arra, hogy magam kapálom és permetezem szőlőmet, sőt alkalmanként még a szomszédomet is.

— **Miért e nagy szívfó-ság?**

— Mindig marad felesleges permetlé a tartályban, és... szóval érte...

— **Persze, hogy értem. Egy ilyen közösségben hamar kiutálják azt, aki ilyen vagy olyan okok miatt új formát vesz fel, s megtagadja régi önjét. Ne haragudjon, de ennél utálatosabb viselkedést én nem ismerlek.**

— Nekem ilyen gondom ezidáig nem volt. De más a politika és más a hétvégi kikapcsolódás.

— **Köszönöm, hogy viszatérített a realitás mezejére. Két kérdésem volna még, de ez már szakmai kérdés. Mennyiben hisz Ön a posta privatizálásban? A második pedig az; igaza volt-e az Antenna Hungári-**

ának, amikor azt mondta, ha nem fizet a tévé, nincs sugárzás.

— Én azt hiszem, a posta állami szerv kell hogy maradjon, s nem hiszek a privatizációban. Bizonyos szolgáltatásokat lehet privát kézbe adni, de alapvető-kénységet semmiképp. Nagy híve vagyok a magángazdálkodásnak, de azért ne essünk át a ló másik oldalára. Az Antenna Hungária kérdése: ez nyilvánvalóan kényszerhelyzet volt. Bartha vezérigazgatónak el kell tartani a vállalatot. Ha nem kap pénzt, szétesik a részvénytársaság, nem tud fizetni, nem tud beruházni. Tönkremegy.

— **Rádásul, ilyen esetben — mikor nyilvánvaló adósság visszafizetéséről van szó — európaiságra hivatkozni fölöttebb dűhit. Különbben is, én sohasem éreztem magam „nem európainak.” Gondolom, ezzel Ön is így van?**

— Valóban. De azért hozzátenném, a tévé műsorát nem lehet megszüntetni...

— **Persze, hogy nem, mint ahogy az egymás közti beszélgetéseket sem.**

— Valóban én is ezt vallom, és ha tiszta szándékkal közelkednek hozzám, szívesen is teszem.

Veégh Ádám

Miniszteri értekezlet Budapesten

(Folytatás az 1. oldalról)

— **Megszűnjön tehát a felvevő ablak mögött ülő postai alkalmazott majd-hogynem diktatórikusan szabályozott viselkedése?**

— Az egész világon az a tendencia, elv, hogy nehogy korlátokat akasszunk az ügyfél nyakába. Ezt meg azt így kell csinálnod, mert különben...

— **Mehetsz a jó fenébe...**

— Ennek vége kell legyen. Pontosan ezért sokan felismerték, hogy vigyáznunk kell, de nálunk is most megjelentek a különböző nemzetközi szállítási társaságok.

— **Térjünk talán vissza az eddigi tanácskozások fő témaköreire.**

— Egyik a szervezeti átalakulás. A másik az emberi erőforrás érdekeltté váló tétele. A harmadik az új kereskedelmi, piaci politika kidolgozása. Negyedik pedig az új üzletpolitika és a postaforgalom tökéletesítése, átalakítása. E négy téma köré csoportosult a fejlesztési program. Irányítására — a régiókban — Magyarországot kérték fel.

— **Ne legyen szerény, az Ön vezetésével...**

— Így van. Két évvel ezelőtt volt ennek a programnak egy értekezlete Varsóban, ahol számot akartak vetni a szakemberek arról, hogy tulajdonképpen hogyan is állunk, a néhány évvel korábban kiadott irányelvek megvalósításában. Ott megfogalmazásra került egy program, amelyet útjára bocsátottak azzal, hogy 1993-ban Budapesten úrra találkozzunk.

— **Föltehetően azért, hogy...**

— A varsói program teljesítését ellenőrizze, esetlegesen új irányelveket dolgozzon ki, illetve azokat a megváltozott körülményekhez igazítsa.

— **Változott valami?**

— Alaposan. Hogy mást ne mondjak, a korábbi 9 országgal ellentétben ebben a régióban most 18 ország található.

— **Módosítottak egy s más?**

— Természetesen igen. Például új tapasztalati anyagot kell

átadni, mert ezek az új országok most tartanak ott, mint mi, a szervezeti változásokkor.

— **Elég bonyolult dolognak tűnik. Mondana újabb példát arra, hogy mit jelent ez?**

— A postáknak át kell alakulniuk önálló gazdálkodó szervezetekké. Továbbá felül kell vizsgálniuk az új postai jogi rendelkezéseiket. Szolgáltatásaikat hatékonysági szempontok figyelembe vételével kell alakítaniuk, és ezzel együtt felkérni az érdekelt országok gazdasági vezetőit arra, hogy anyagilag is támogassák a tervek megvalósítását.

— **S ezt milyen módon?**

— Oly módon, hogy azokat az adókat, melyeket a posták-

tást ne ajándékként kapja, hanem azért, mert olyan szolgáltatást végez, amely országos érdekeket szolgál. Vagyis nem öncélú, és nem saját pénzes bugyrát növeleendő...

— Így van, és ezért a posta vállalja, hogy mindent megtesz, amit elvárnak tőle. Minőség és megbízhatóság. Ezen áll vagy bukik minden. És ha ezt az ügyfél nem kapja meg, még magasabb tarifáért is elmegy más-hoz.

— **S ha elmegy, visszaszalogatni már igen nehéz. Lehet egyáltalán?**

— Nehéz, de lehet, van rá példa.

nak be kell fizetni az államkincstárba, minimálisra csökkentse, vagy szüntesse meg, illetve adjanak kedvezményt, hogy nagyobb összegek álljanak rendelkezésére a postai beruházásokra.

— **Mit szoltak ehhez a miniszterek?**

— A budapesti értekezlet ezt a korábbi határozatot megerősítette, amely végül is azt jelenti, hogy ez a tervezet teljes mértékben egybevág a nemzetközi szinten is megfogalmazott irányelvvel...

— **Óhajjal...**

— Ami az ENSZ jóváhagyásával került kidolgozásra 1979-ben. S ez nem óhaj, hanem szükségszerűség. Viszont az, hogy egy állam segít, még nem oldja meg a posta helyzetét. A postáknak rentábilis gazdálkodásra kell áttérni.

— **Ez érthető, de talán az is, hogy a posta a támoga-**

— **E példákban tanulva mi magyarok ezt az utat megspórolhatjuk?**

— Okulva a nyugati példák-ból, feltétlenül.

— **Mi történik ezután? Ez a kérdés már a miniszteri értekezletre vonatkozik...**

— Megerősítették Magyarország összekötő szerepét a következő ciprusi miniszteri értekezletig, melyet egy Szlovéniában tartandó vezérigazgatói értekezlet előz majd meg. Ettől függetlenül 1994-ben Szóulban a 21. világposta kongresszusra is sor kerül. Ott talán első-sorban a mi régióknak pénzügyi támogatásának kérdése fontos, természetesen más ügyek mellett.

— **Járt már Szóulban?**

— Eddig még nem.

— **Szépén kérem, ha majd ott lesz, küldjön nekünk egy képeslapot... Köszönöm a beszélgetést.**

— **veégh—**

Postai világnap '93

(Folytatás az 1. oldalról)

A postások most háromszor akkora területen dolgozhatják fel a hatalmas mennyiségű postai küldeményt, mint a régi hivatalban. Az épületben a szakmai igényeket kielégítő, korszerű működési feltételeket és racionálisabb technológiai kapcsolatokat lehetett kialakítani. Hogy érzékeltessük, milyen óriási forgalomról van szó, csak annyit említünk, hogy 1992-ben több mint nyolcmillió közönséges, több mint egymillió ajánlott levél, közel 240 ezer csomagküldemény és csaknem 50 millió hírlap áramlott át az ott dolgozók kezén. Az új épület megnyitásával lehetővé vált, hogy az 1991-ben kényszerűen bezárt felvevőhivatalt ismét üzembe helyezzék. A felújított épületben kapott helyet a Kecskeméti városi csomagkézbesítési részleg is. Ott nemcsak az épület átalakításáról van szó, hanem egyben a postai munka átszervezéséről is, aminek kö-

vetkeztében a megye hivatalai-ba fél-egy órával előbb érkeznek a járatok, így a kézbesítők hamarabb kezdenek meg munkájukat, a címzettek előbb jutnak hozzá a küldeményekhez. A járatok tizenhat óra után indulnak vissza, ezáltal a fölvet anyagok még aznap feldolgozásra kerülhetnek. A próbamérések szerint javult a küldemények átfutási ideje: a leveleket Kecskeméten és környékén a feladást követő napon megkapják a címzettek.

Mátyás Györgyné, a hivatal vezetője okkal örült tehát, hiszen végre kényelmes körülmények között dolgozhatnak munkatársai.

Nyolc nappal később, október 9-én adta át Schamschula György miniszter az újjáépített rákospalotai postahivatalt. Tizenegy éve húzódott az átalakítás. A régi hivatal 794 négyzetméter volt, most 1800 négyzetméter, négy szinten dolgozhat a százhatvan postás, jóval

kényelmesebb körülmények között.

Dr. Molnár Csabáné, a Posta vezérigazgatóságának osztályvezetője elmondta, hogy a beruházás csaknem 130 millió forintba került. Idén a 600 milliós kormányzati támogatásból eddig hét új, illetve felújított hivatal készült el, és várhatóan további ötöt nyitnak meg: Hajdúnánáson, Gödöllőn, Encsen, Miskolcon és Nyírbátorban. A Posta saját költségéből ugyan-csak 600 millióért ötven postahivatalt épített, illetve alakított át. Sajnos a postahivataloknak több mint egyharmada, közel ezerkétszáz elavult, nem felel meg a követelményeknek. Ezek közül százhusz olyan állapotban van, hogy sürgősen fel kell újítani. Ez mai áron számolva több mint kétfélmilliárd forint lenne.

Az ünnepélyes avatás után megkérdeztem Szép Mihályt, a rákospalotai 1-es posta vezetőjét, hogy milyen érzés új hivatalban dolgozni?

— Tavaly augusztus 3-án kellett elköltöznünk innen — válaszolta. — Szerencsésen alakult a helyzetünk, mert sikerült a közeli Volán-pálya területén egy 1200 négyzetméteres helyiséget szerezni. Öltözőkből kellett átalakítani postahivatal-lá. Kiesett a forgalomból, mégis meglehetősen zsúfolt volt. A közönség néhány hónap után odaszokott. Én a két hivatal között ingáztam naponta három-szor-négyszer. Hiányozni fog a mozgás. Nagy szükség volt erre az új hivatalra, hiszen bevételi tervünk 60 millió forint, amit éppen azért nem tudtunk meg teljesíteni, mert a közönségnek szokatlan helyen volt az ideiglenes hivatal. Az első kilenc hónap után 48 milliót tartunk. Úgy gondolom azonban, sokat bepótolhatunk a lemaradásból, hiszen az új hivatal a modern postai technológiának megfelelően alakították át, így, ha nem is könnyedén, de fel tudjuk dolgozni többek között a napi tiz-tizenöt ezer levelet és az ugyan-ennyi díjlelteljes küldeményt. Talán a modern épületnek is köszönhető, hogy idevonzza a

környéki lakóit: a postafiókbér-lők száma 152-ről 409-re emelkedett.

— Egy-egy ilyen szép postahivatal átadásakor mindig elrontja az örömet az a tudat, hogy nagyon kevés a pénzünk — mondta a szalagátvágás után Doros Béla, a Magyar Posta Vállalat vezérigazgatója. — A Posta mindössze ötszázalékos jövedelmezőséggel dolgozik, ez pedig nem teszi lehetővé a hivatalok gyors modernizálását.

A miniszter bizakodóbb volt:

— **Nem varázslat kell, hanem azt kell megnéznünk, hol lehet pénzt találni a beruházásokra.** A Posta szervezetét hatékonyabbá tesszük az átszervezéssel, többek között azzal, hogy leválasztjuk róla, önállóvá tesszük az eddig jobbára gazdaságatlanul működő hírlapterjesztést és a szállítási üzletágot. Még nem árulhatom el, hogy ki az október 1-jén létrehozott Hírlap-kereskedelmi Kft. igazgatója. Hamarosan ezt is nyilvánosságra hozzuk.

U. A.

A legfontosabb a vevő

Átalakulás előtt a Posta

A Posta részvénytársasággá alakulásáról, a hírlapterjesztés átszervezéséről, a posta-ügynöki rendszer létrehozásáról, a magyarok levélírási szokásairól és a karácsonyi levélírási kampányról tartott sajtótájékoztatót október 1-jén Szegeden Doros Béla, a Magyar Posta Vállalat vezérigazgatója és Zimmermann Ottó, a Posta sajtófőnöke.

Doros Béla elmondta, hogy a Posta január 1-jétől részvénytársasággá alakul. Az ehhez szükséges munkálatok tervszerűen, folyamatosan haladnak, nincs semmiféle késedelem. Az átszervezés részeként október 1-jén létrejött az NHK, a Nemzeti Hírlap-kereskedelmi Kft. A vezérigazgató hangsúlyozta, hogy a kft. csak árusítással foglalkozik. A cég az árusítás szervezésére, országos szintű összehangolásra jött létre. Feladata, hogy segítse a kifejezetten hírlapárusítással foglalkozó, százszázalékos postai tulajdonú kft.-k szerződéseinek megkötését a kiadókkal. Ugyanakkor elszámolási szempontként is működhet a kft.-k és a kiadók között. Ugyanilyen fontos, hogy a területileg differenciált piacról pontos és gyors információkat szállítson a kiadóknak. Előnye a társaságnak, hogy közvetlenül tudja szervezni a szállítást. Ha a nagy kiadók esetleg közvetlen kapcsolatba tudnak lépni az árus kft.-ekkel, akkor az NHK tevékenységi köre le fog szűkülni a kis kiadókra.

A gyakorlatban kell kiderülnie, hogy az új cég működőképes lesz-e. Nagyon valószínű, hogy még több szereplő lép a piacra. Elsősorban a nagyobb kiadók látnak fantáziát ebben. Ez érthető, hiszen mindenki szeretné minél több példányban eladni a saját lapját, akár úgy is, hogy más lapokat kiszorítson, országos sajtóterjesztési monopóliumhoz jusson. Ennek a törekvésnek természetes része a postai árusítás privatizációja is.

Ez a folyamat jövőre felerősödik. A Posta igyekszik megtervezni a zökkenőmentes átállást. A kiadók egyrészt szeretnék megszerezni az áruslánc 51 százalékát, másrészt a Nemzeti Hírlap-kereskedelmi Kft.-ben az általuk kiadott lapok példányszámával arányos tulajdonhányadhoz akarnak jutni. Ha sikerülne megszerezniük az 51 százalékos részesedést, akkor ők döntene a terjesztésről.

A vezérigazgató hangsúlyozta: *senki sem kötelezheti a Postát az 51 százalék átengedésére.* A példányszámmal arányos részesedésnek az a célja, hogy a kiadók megőrizzék a piacon megszerzett helyüket, sőt tőkeátengedés vagy tőkeemelés révén terjeszkedhessenek is. Mindkét törekvés vitatható, mert a legfontosabb a vevő, akit egyelőre a Posta tud a legolcsóbban kiszolgálni. Jövőre még több alternatív lapterjesztővel lehet számolni, akikre szükség van, hiszen van még néhány hely, ahová a Posta nem tud eljutni. Azt sem lehet megtiltani, hogy a kiadó saját árushálózatot üzemeltessen. Egyébként Nyugat-Európában a kiadók kezdik ismét a postai szolgáltatásokat igénybe venni. A belga posta például olyan szerződést kötött a kiadókkal, amelyben a magyarországi előfizetési rendszerhez hasonló kézbesítési feltételeket vállal.

Az előfizetési terjesztés még egy ideig a Postánál marad, de ez nem zárja ki, hogy néhány területen más cégek konkurálni próbáljanak vele. A verseny már el is kezdődött Borsod-Abaúj-Zemplén, Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében. A versenytárs megjelenése azonban nem rontja meg a Posta előfizetési hírlapterjesztő rendszerét. A versenynek tisztességesnek kell lennie. A Posta nem fog visszaélni erőfölényével: gondosan vigyáz arra, hogy csak a versenytörvény által megengedett módszerekkel dolgozzon. A megyei kiadók szerint az olvasók azt szeretnék, hogy rég hatig a levélszekrényükben legyen a napilap, mint Németországban. A Posta szakemberei százezer előfizetőt kérdeztek meg erről. A megrendelők nem támasztották alá a megyei kiadók véleményét.

Az újság-előfizetés drágulása nem lesz magasabb mértékű, mint az előre jelzett infláció.

Arra a kérdésre, hogy támogatná-e a Posta azokat a lapokat, amelyek a jelenlegi megyei lapok konkurensei lennének, a vezérigazgató igennel felelt.

Nagyon kellemetlen volt, és nem kis gondot okozott a Postának a Rádió és a Vico háborúskodása. A Rádió szeptember közepe táján hivatalosan értesítette a Posta vezérigazgatóját, hogy az RTV Újság októ-

ber 1-je után nem jelenhet meg a Vico kiadásában. Több mint egy hétig tartottak a tárgyalások, egyeztetések. Kiderült, hogy a lapterjesztési szerződés egyik pontja alapján azonnal megszűnik a Posta és a Vico közötti lapterjesztési szerződés, ha a Vico lapkiadói joga megváltozik. Ez egyébként minden más kiadónál is így van. A Rádió értesítette a Postát a változásról, így a Vicóval kötött szerződést megszüntették, és az októberi példányokat már a Rádióval kötött új szerződés szerint kézbesítik, vagyis az előfizetők a Rádió újságját kapják.

A hírlap üzletág tavaly veszteséges volt, az idén ugyanakkor forgalom mellett nyereséges. Ezt az ellentmondást a vezérigazgató azzal magyarázta, hogy a tavalyi 344 millió forint értékű laplopás, lapeltűnés az ellenőrzések hatására 30 millióra csökkent, és a terjesztési tarifa is emelkedett.

Ötvenévi szünet után 17-18 településen élesztik fel a posta-ügynöki rendszert, amely lehetővé teszi, hogy magánszemély hagyományos postai tevékenységet folytasson. A kísérlet Baranya megyében kezdik el. A Posta nem szól bele, hogy az ügynökök hány órákor kezdjék és fejezzék be a munkát, csak arra kötelezi őket, hogy a nyitvatartási idejüket közzéadják. Ugyanakkor előírja, milyen feltételekkel kell rendelkeznie annak, aki ezt a munkát elvállalja. Van, ahol örülnek, van, ahol nem, mert önálló postahivatalt szeretnének.

Zimmermann Ottó beszámolt arról, hogy karácsonyra levélírási kampányt tervez a Posta, mert — elsősorban a telefonálás miatt — lanyhulóban van a levélírási kedv Magyarországon. Az is elveszi az emberek kedvét a levélírástól, hogy gyakran lassú a kézbesítés, különösen akkor, ha nem szabályos a címzés. Nyugat-Európában már hagyományos az ilyen kampány, hiszen ott sem szettek levelezni az emberek. A kampány a Quelle csomagküldő szolgálattal szövetkezve elsősorban a gyerekeket próbálja megnyerni a levélírásnak. A gyerekek írhatnak a Jézuska-nak, ajándékot kérhetnek. A legjobb levélíróknak a Quelle juttatja el a Jézuska és a Posta ajándékait.

Udvarhelyi András

A hírlapterjesztésben még hiányzik az igazi piac

Kovács László

tők azt szeretnék, ha esélyegyenlőség lenne a terjesztők között, ha nemcsak verseny, hanem versenysemlegesség is létrejönne. Az alternatívok ugyanis ki vannak zárva bizonyos lapok terjesztéséből, hátrányos helyzetben vannak a lapok kilencven százalékát terjesztő Postával szemben. A versenyszabályzat megszívlelése lehetővé tenné a nehéz viszonyok között dolgozó alternatívok fennmaradását, hiszen tudott, hogy sokan már tönkrementek az egyenlőtlen piaci feltételek miatt. A kiegyensúlyozott, kiszámítható hírlapterjesztés a kiadó, a terjesztő, a fogyasztó közös ügye. A versenyszabályzat magában foglalja az önellenőrzés igényét is, az etikai kódex pedig a lapterjesztő szakma tekintélyét védné. Ez a kódex a kamara ajánlása, nem kötelező, de megszívlelendő a monopolhelyzetben lévő nagy testvérnek, a Postának is, és a sajtóterjesztésben részt vevőknek egyaránt. Előírásainak betartása elősegíthetné az erkölcsös, kulturált lapterjesztést, amitől bizony még messze vagyunk.

Megkérdeztem Kovács Lászlót, a kamara elnökét, hogy miért őt választották erre a tisztségre.

— Azért választottak engem, mert figyelembe vették, hogy jól működik az általam vezetett lapterjesztő hálózat: az Extrahír az egyik legnagyobb magánlapterjesztő cég. Sokan tudják a szakmában, hogy szívesen visselem a hírlaposok sorsát.

— Miért ezeknek a tervezeteknek a kidolgozásával kezdtek tevékenységüket?

— Erre az etikai kódex bevezetőjében adtuk meg a választ: „A hírlapterjesztés és -árusítás normatív feltételrendszerének és erkölcsiségének megteremtése, a szakma tekintélyének megóvása a magyar hírlapterjesztők, -kiadók és hírlapárusítók közös ügye. A hírlapterjesztői hivatás alapvető követelménye az etikus, kulturált és felelős magatartás. Csak így szolgálhatja maradéktalanul a sajtószabadság, a nyilvánosság, a gyors és hiteles tájékoztatás ügyét.” Érdeklentétek vannak a Posta és a kiadók, a Posta és az alternatív lapterjesztők, a kiadók és a kiadók, sőt a magánterjesztők között is.

— Megengedhetetlen eszközökkel harcolnak egymás ellen?

— Sajnos így van. Ezért fogalmaztunk így a hírlapterjesztői magatartási szabályok megsértése című részben: „Sérti a gazdasági verseny szabadságát és tisztaságát, ha [a hírlapterjesztő]

a) gazdasági tevékenységét tisztességtelenül, különösen a versenytársak törvényes érdekeit sértő vagy veszélyeztető módon, vagy az üzleti tisztesség követelményeibe ütközően folytatja;

b) üzleti titkot tisztességtelen módon megszerez és felhasznál, valamint jogosulatlanul mással közöl, nyilvánosságra hoz;

c) máshoz olyan tisztességtelen felhívást intéz, amely kifejezetten harmadik személlyel fennálló gazdasági kapcsolat felbontását vagy ilyen kapcsolatot létrejöttének megakadályozását célozza;

d) értékesítési szerződésben rögzített ártól eltérő díjtételért árusít...

Rendet kell teremteni a hírlappiacon. Sajnos még szabályozási úr tapasztalható, ezért a rendezésig felvázoltuk elképzeléseinket. A magánlapterjesztés

helyzet. Még ha társulna is kiadókkal, nehezen tudom elképzelni, hogy figyelembe venné más terjesztők érdekeit. Ez pedig veszélyezteti az alternatívokat.

— Mióta a világ világ, az erősebb határozza meg a szokásjogot. Hátványozottan igaz ez a gazdasági életben. A Posta rendelkezik jelenleg az egyetlen hírlapterjesztési szervezettel, amely képes ellátni szinte az egész országot. Az alternatívok milyen engedményeket várnának el a Postától?

— Szeretnénk, ha partnernek fogadnának el bennünket, hiszen vannak kihasználatlan területek, amelyeken szükség van ránk. Nem kellene kizárólagosságra törekedniük. Talán nekik is könnyebb lenne, hiszen nem tudják átfogni az egész országot. Márpedig az újságolvasóknak az lenne a legjobb, ha nem lennének fehér foltok a sajtóterjesztés térképén. Ezért is fogalmaztuk meg a versenyszabályzat-tervezetünket, amelyet szeretnénk egyeztetni a Postával is. Ennek a legfőbb gondolata az esélyegyenlőség és a versenysemlegesség. A piac valóban önmagát szabályozza, de a hírlapterjesztésben egyelőre nincs működő piac, amely az alternatívok életben maradását is lehetővé tenné. Több társunk már eddig is elhullott az egyenlőtlen küzdelemben. Anarchikus állapotok uralkodnak, átalakulóban van ez a terület, folyik a piac újrafelosztása.

— Lehetségesnek tartja-e, hogy az alternatív terjesztők szövetkeznek néhány erősebb kiadóval?

— Nem kizárt. Mint ahogy az is elképzelhető, hogy a Posta szövetkezik a kiadókkal.

— Ezek szerint a Posta ellen, hozták létre a kamarát?

— Nem vagyunk a Posta ellen, csak meg akarunk maradni a piacon.

— Papp László, a kamara egyik alapító tagja szerint fennáll a veszélye annak, hogy a németek kezébe kerül a magyar hírlapterjesztés.

— Ettől én is félek, de remélem, alaptalanul. Sok megyei lap német kézben van, és híreim szerint több tulajdonos szeretné a terjesztést is megszerezni. Az Axel Springer kiadónak például nem is titkolt szándéka, hogy saját terjesztői hálózatot hozzon létre.

— Miért tartották fontosnak az etikai kódex megalkotását?

— Akkor gondoltunk erre, amikor már látható volt, hogy nagy változások lesznek a hírlapterjesztés területén is. Az ötlet a Hírlapterjesztők Szakmai Szövetségének tagjaitól származik. Amikor Doros Béla a Posta élére került, találkozott az alternatívokkal, és egyetértett az etikai kódex szükségességével. A Posta is érdekelt a rendcsinálásban, hiszen neki sem közömbös, hogy a sajtóterjesztés szereplői megengedhetlen eszközökkel harcoljanak egymás ellen. A kódexben megfogalmazott szabályok alapján véve nem különböznek az általános erkölcsi szabályoktól, csak annyiban, hogy a hírlapterjesztés speciális tevékenységét figyelembe véve fogalmazza meg ezeket, és megsegésük esetére szankciókat helyez kilátásba. A lényeg az, hogy a jól szabályozott piacon tisztességesen kell dolgozni. Aki lop, csal, hazudik, azt ki kell zárni a szakmából.

(udvarhelyi)

A rákospalotai 1-es számú posta átadási ünnepségének résztvevői

Országjárás

Kárpátalján, szeptember végén

Petőfi gyönyörű verssorait idézték azok a szeptember végi napok, amikor — e lap szerkesztőjével, a vasutas-szakszervezet záhonyi titkárával és idegenvezetőnkkel együtt — átléptük a határt. Viszonylag gyorsan, és ebben szerencsénk volt, mert ez nem adatik meg mindenkinek, mindig. A korábbi évekhez képest gyorsabb és rugalmasabb az ukrán határőrök és vámósok munkája, de a nagy forgalom miatt gyakori a torlódás, az idegtépő várakozás.

A határ után az Aranyerdő mellett halad el az Ungvár felé igyekvő utas. Hogy honnan az erdő neve? A nyolcvanas évek lengyel vásárázóiban ebben az úmenti kis erdőben ásták el aranyait, amelyeket a cigányok fölplankoltak és elcsórtak. Így aztán megszületett a nevezetes helyszín neve: *Aranyerdő*.

— Betérjünk Sárikához? — kérdezte kísérőnk, László, Homokhoz közeledve. A felelet nem lehetett kétséges a három

Nincs szembejövő forgalom

férfitől: nézzük meg Sárikát és írjunktunk valamit. A falusi kávézó—cukrászda—kocsmá egyvelegét mutató helyiségben kellemesen elcsevegtünk Sárikával egy vodka mellett. Először még a mutató, ötvenes vendéglősnő állt érdeklődésünk középpontjában, lassacskán azonban átcsúsztunk a „mi újság erre felé?” válaszainak megbeszélésére.

A lazának tetsző tereferéből kikerekedett a helyzetkép: értéktelenedik a kuponnak nevezett fizetőeszköz, meglódukt az infláció, emelkednek az árak, szaporodnak a betörések, a rablások.

— Mi lesz ebből? — kérdeztük Sárikától és egymástól. A mosolygós vendéglősnő elkomorult arca és tanácstalanul széttárt karja mindent elárult.

Ungvár szélén feltűnt a sok új, épülő ház. Nem magasba nyúló panelek, hanem kisebb méretű, emberibb léptékű, két-három emeletes téglaházak. Beljebb, a városközpont körül vannak a régebbiek, a mindenfelé egyforma, arcnélküli épületek. Kiemelkedik közülük a magyar vállalat építette *Zakarpacie Szálló*, amelyben — a hírek szerint — már kaszinó is működik.

Az óváros utcáin, terein élénk a forgalom. Hétköznap

dél előtt lévén, feltűnően sok az álldogáló, bámészkodó, cselengő, sorsjegyekkel bajmoldó, cigarettázó ember. A fedett piac bejárata körül még nagyobb a nyüzsgés. Seftelők, pénzváltók kavarognak bent, a vásárcsarnokban pedig oda-sodródhatnak az újonnan érkezők mellé. *Kupont kínálnak forintért. Lám, itt keményvalutának tekintik a pénzünket.* Erőszakos, süldő lányok tukmálják fakanalaikat. Hatot, nyolcat 100 forintért. A legszükségesebb áruk megtalálhatók, van hús is, drágán, de a mi árainkhoz viszonyítva nem is olyan magasak, de az itt megszokottakhoz képest azok.

A várost elhagyva a Vereckei-szoros felé vesszük az utunkat. Sokáig az Ung folyó mellett haladunk. Ahogy telik az idő a lassan emelkedő, kanyargós utakon, mindjobban tágul a horizont és a nyárt idéző őszi napfényben kitarul a vadregényes Kárpátok megejtő szépsége.

Még üdezöld az erdő, csak itt-ott sárgulnak a levelek, rozsdásodnak a lombok. Ritkábbak a települések, az elszórt hegyi falvakban sok a faburkolatú ház a kertekben pirosanak az almafák, s fenn, a hegyoldalak dús legelőin tehének bókászának. A hegyes csúcsú szénaboglyák mint megannyi őrbódé vigyázzák a tájat. Szembejövő forgalom szinte nincs, így zavartalanul élvezhetjük a lélekűdítő látványt.

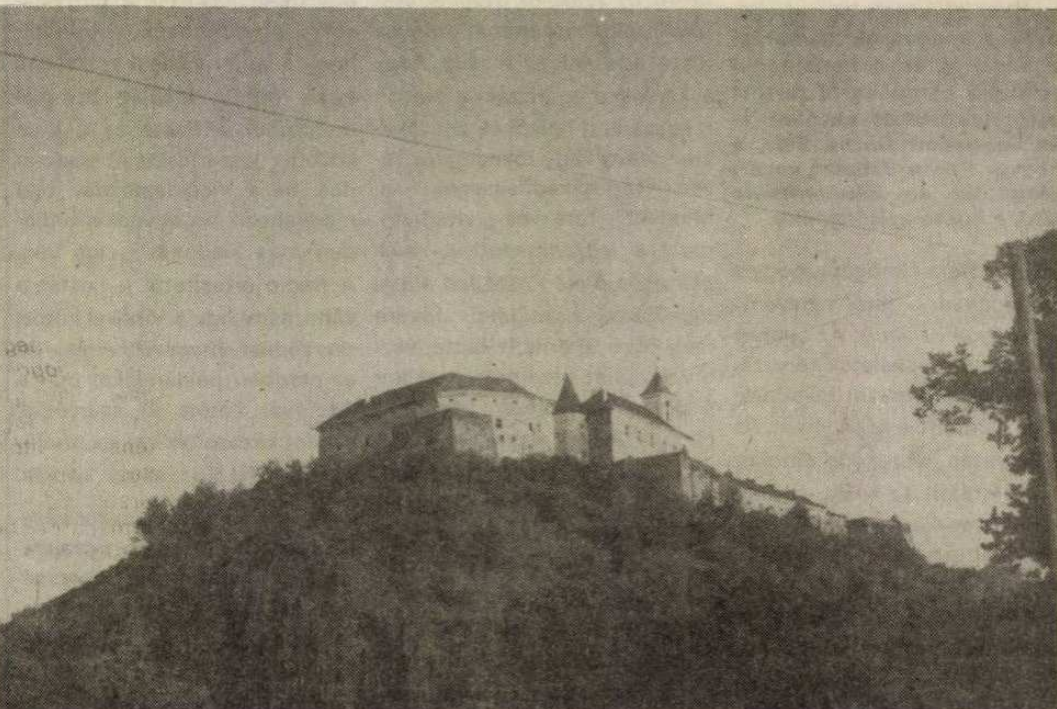
Még a közvetlen úti cél elérése előtt ebédünk egy jó külsejű hegyi vendéglőben. Káposztával, uborkával körített paradicsomszeletek az előétel, egy stampedli vodkával kísérve. Ketten a pisztrángot választják puha kenyérrel, ketten meg a

kolbászra szavaznak hasábburgonyával. És cseh sör. *Jól érezzük magunkat, mert már feltöltöttünk friss élményekkel, és előttünk van az út második felelénk ígérete.* Tőlünk balra német turisták hangoskodnak, a közvetlen szomszédunkban viszont annál csendesebb egy szerelmespárnak tetsző ukrán férfi és nő.

Sorjáznak a vidám hangulatot gerjesztő történeteink, adomázunk, még az sem tör le bennünket, hogy több ezer kupont fizetünk, hiszen ezzel együtt is olcsóbban ebédeltünk, mint amennyiért Pesten tehetnénk. Amíg újból autónkba kászálódunk, sütkérezünk a csobogó patak mellett, fürkészszük a szemközti hegyoldalt és azt mérlegelgetjük, hogy miként lehetne ezt a csodás környezetet jobban kihasználni a turisztika számára.

Vereckei-szoros. Van, aki először találkozik vele, s vannak, akiknek már ismerős a környék. A legkeskenyebb helyen csak annyi a rés a két sziklafal között, amennyit az út és a közvetlen mellette csobogó patak elfoglal. Megilletődötten nézelődünk, merengünk, inkább magunkkal beszélgetünk, mint egymással. Hát ilyen e hely. Második világháborús bunkerekkel, melyeket eltakar már a sűrű erdő. Erre jöttek a honfoglalók, itt keltek át őseink, új hazát keresve és találva a mai napig. A környék csendes, csak a patak vízének tarajos habzása, rohanása hangos. A patak túlszélén szótlanul munkálkodnak a helybeliek. A férfiak félmeztelenre vetkőzve, a nők lenge öltözékben szedik a krumplit. Egy-egy téglamohát hozunk emlékebe és a krókusz illatát, amely halvány lilá, tipikus hegyi virág. A hóvirág után nyílik, de lám, még szeptemberben is virul a Vereckei-szorosban.

A pataktól csak átmenetileg válunk el, mert menet közben újra mellé kerülünk és Munkács előtt folyóvá duzzadva ismét találkozunk vele. A híres, a több építészeti stílust ötvöző vár már messziről látszik a sziklahegy ormán. A korábbi évekkel ellentétben, most már látogatható a szabadság szimbólumát

A munkácsi vár látképe

jelentő épületegyüttes, amely a többi között Zrínyi Ilona és Rákóczi Ferenc lakóhelyeül szolgált.

Munkácson rossz hír fogadott bennünket. Még mindig érződött a feszültség a városban, amelyet egy tömegverekedés váltott ki. Néhány nappal ezelőtt kitört „a fekete-fehér maffiák” közötti háború —, ahogy helybéli ismerősünk nevezte a veszélyes konfliktust. Úgy kezdődött (nyilván ennek is volt előzménye), hogy a piacon megverték egy árus cigányfiút, mert nem fizetett „védelmi pénzt”, aki erre riasztotta barátait, rokonait, ismerőseit. A feldühödött csapat visszament a tett színhelyére és elégtételt vett. Olyan tömegverekedés robbant ki, amelyben fegyverek is eldördültek. Rendőrök és kommandósok vetettek véget az adok-kapok véres csetepaténak és még napok múltán is őrizték a cigányok lakta negyedet.

A súlyos eset sok mindent elárul. Mondják, este nyolc után kihál a város, mert veszélyessé válik az utca. Feltörnek az autók

kat. És nemcsak itt. Szerke Kárpátalján. Megszaporodtak a lopások, a fosztogatások, terjed a bűnözés. Az adócsalás, az árdrágítás, a megvesztegetés már nem is számít bűnnek.

benzin, vagy 5 kilogramnyi húsból.

A kárpátaljai magyarok szabadabban, de szegényen élnek. A feltörő reményeket beárnyé-

A gazdasági nehézségek, a kolja a létbizonytalanság félelme, az életesélyek labilitása, a kiszámíthatatlan jövő. Aggódva figyelik ezért, mi történik Kijevben és Moszkvában, meddig tart a délszláv háború, hogyan alakulnak a dolgok Magyarországon és Kelet-Közép-Európában.

Kárpáti Sándor

A balatonföldvári kézbesítő

Huszonöt éve bizalmi

Horváth Gyula kézbesítővel beszélgetek a balatonföldvári Postahivatal épületében. Abszolút postás. Harmincöt éve dolgozik a postánál, ez az első munkahelye. Azóta kézbesítő. És 1968 óta szakszervezeti bizalmi. Egyfolytában.

— Hogy van? Hogy mennek itt a dolgok?

— Megvagyunk. Mint postai dolgozók nem panaszkodhatunk. Nálunk még nem olyan rossz a helyzet, mint sok más munkahelyen. Még nincs munkanélküliség, kapunk étkezési hozzájárulást. Most kaptunk új egyenruhát.

— És tetszik?

— Tetszik, csak a méretezéssel van baj. Leadtuk a méretet, mégsem passzol.

— A bérek?

— Nem rossz, de lehetne jobb is.

— Milyenek a munkakörülmények?

— Mi, kézbesítők, itt vagyunk létszámban. Ide érkezik

a posta, innen hordjuk szét a küldeményeket. Kőröshegyre, Szántódra, és ide kell visszajönnünk leszámolni. Kerékpárral járjuk az utunkat, reggel nyolckor indulunk és délután kettőre, fél háromra érkezünk vissza. Kilencen vagyunk kézbesítők, nyolc férfi és egy nő. A havi keresetünk 16—18 ezer forint. A nyári csúcsgazdálkodásban csak két fő pluszt kaptunk és megoldottuk a feladatokat.

— Hogyan jönnek ki egy mással és a főnökséggel?

— A munkatársak között megfelelő a kapcsolat, jó a munkahelyi légkör. A hivatalvezetővel is jól vagyunk, mindent megbeszélünk. Mindenki meg van vele elégedve. Szakmailag is elismerik.

— Mint régi, tapasztalt bizalmi és a területi szakszervezeti tanács küldötte, mit mondhat a szakszervezeti munkáról?

— Heten vagyunk szakszervezeti tagok a 23 főből. Voltak,

akik kiléptek. Korábban még üdülési beutalót sem tudtunk adni, vagy nem olyat, amelyet kértek. Jelenleg meg olyan drágák, hogy a dolgozók nem tudják megfizetni. Nehezebb a szakszervezetekre, mert eladták az üdülőket. Az emberek felteszik a kérdést: minek legyenek szakszervezeti tag, minek fizessenek tagdíjat, mit kapok érte?

— Csakugyan, mit tudnak adni?

— Nem sokat. A nagy családok (három gyerek felett) iskolai tanszer-hozzájárulást kapnak, félévenként segélyt. A nyugdíjas szakszervezeti tagok a téli tüzelő ellátásához 3—4 ezer forint támogatást, évenként egyszer.

— Régóta csinálja, bírja még?

— Igen. Nincs, aki a helyemre pályázik. Amikor megunom, majd leköszönök.

— Kárpáti —

MÚLTUNKBÓL

Postássegységek

Magyar Keresztény Postások Gazdasági Egyesülete (POGE)

Az Andrassy út és a Bajza utca sarkán van egy eklektikus stílusban épült palota, mely 1936–1945-ig a POGE székháza volt.

Az első nagy világgégés utáni gazdasági válság idején, 1920-ban alakult meg a Magyar Keresztény Postások Országos Gazdasági Egyesülete a „posta-személyzet (tényleges és nyugdíjas), valamint azok özvegyei és árvái erkölcsi, gazdasági, jóléti és kulturális érdekeinek előmozdítására.” A tagoktól — akik lehettek rendes tagok, minden rangú és keresztény tényleges és nyugdíjas postakalkalmazott, valamint: pártoló tagok — beszédett tagdíjakból fedezte az egyet a segélyeket, kölcsönöket és a különböző akciókat. Mivel ez az egyesület elsődlegesen gazdasági jellegű volt, ezért rendkívül fontosnak tartotta azt, hogy tagjainak beszerzési előnyöket biztosítson, áruhitelket és kölcsönöket nyújtson, és az egyesület ügye-sze ingyenes jogi tanácsadás-sal szolgált a tagoknak.

A POGE viszonylag rövid „élete” alatt más egyesületek-hez képest sokat költözött: megalakulásakor még a IV., Ferenc József rakpart 27. szám alatt találjuk, 1924-ben pedig már a Kerepesi út 1-ben, a MÁV épületeinek egyikében nyert elhelyezést. Ezt követően 1929-ben a VII., Murányi utca 1-be költözött, majd innen

1932-től a Bajza utca 20-ban volt, s 1936-ban végre elfoglalta azt az épületet, melyet székházának tekintett s melyre az akkori nagyra nőtt egyesületnek szüksége is volt.

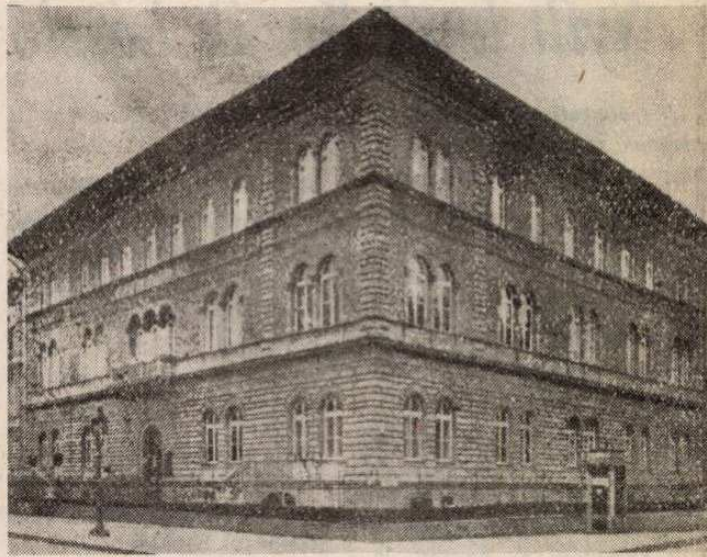
Az Andrassy út 102. szám alatti székház első emeletén helyezkedtek el a hivatali helyiségek. Ha megnézzük az itt lévő helyiségek rendeltetését, képet kapunk arról, mivel foglalkoztak ezen épület falai között az itt dolgozó egyesületi alkalmazottak, mi volt a POGE feladata.

A legfontosabb helyiség a pénztár volt, ahol a temetési segélyek, életbiztosítások, kölcsönök kifizetése, a vásárlási utalványok kiadása, illetve vidékre küldése volt a pénztáros feladata. Itt történt a tagdíjak és a havi törlesztések befizetése is. A pénztár mellett nyert elhelyezést a könyvelés. A könyvelők feladata volt a tag- és temetési díjak, kölcsönök, a beváltott vásárlási utalványok, a házhoz szállítási tüzelők és vidéki tüzelőkölcsonok elkönyvelése, a havi beszédések jegyzékének elkészítése és a tagokat érintő egyéb nyilvántartások vezetése. A POGE tagjainak nyilvántartása mai szemmel nézve is egy példamutató nyilvántartási rendszer volt. Erdemes lenne számítógépes világunkban elmerengeni azon, ahogyan pontosan, precízen és naprakészen tartották nyilván a

14 000–16 000 családfő törzslapját: minden tagról nyilvántartási lapot vezettek, ezek segítségével állapították meg a különböző segélyek jogosságát. Minden tagnak külön gyűjtőborítéka volt, melyből a tagok és a POGE története az utókor számára érdekes lett volna. Sajnos ezek az iratok megsemmisültek, s így a mai érdeklődő már csak közlekedési és postai szaktárgyakból, postássegységi lapokból és idősebb kollégák elbeszéléseiből tudja összerakni a POGE múltját. Volt, aki „nyúzdának” nevezte, mert kamattal adta a pénzt kölcsön, volt, aki „segítőnek”, mert ruha- és szövetvásárlási akciójánál olyan minőségű anyagot tudott vásárolni, hogy még ma is jó az abból készült kabátja.

Milyen is volt tehát a POGE a II. világháború idején? Az egyesület éves beszámolóí között olvashatjuk az alábbiakat: „Az egyesület irányítói alkalmazkodva a háborús gazdálkodás változó helyzeteihez, mindig azon a téren működtetik az egyesület erkölcsi és vagyoni erejét, amely téren tagjai a legnagyobb támogatásra szorulnak. Sokszor, mintegy előre megérzi a tagjaira váró, csak hamar bekövetkező nehézségeket, mint például a ruhaszövet-akciónál is... Az 1942. évi szövetelési akció alkalmas volt arra, hogy az egyesület vidéken lakó tagjait kivételesen jó minőségű, kedvezményes árú ruhaanyagban részesíthesse. Pedig a lebonyolítás nem volt könnyű, mert a vidéki tagok az ország

legkülönbözőbb helyein elhelyezett postahivatalokba vannak beosztva és így elérésük körülményes volt. A szövetek ára pedig oly rendkívül olcsó volt, minősége pedig oly egyedülállóan jó, hogy ezt a minőségű szövetet már egyáltalán nem lehet megkapni, és árban pedig sokkalta gyengébb szövetek is magasban felette állanak... A nyugdíjas tagok, majd ezeket követően a tényleges szolgálatban lévő budapesti és Pest környéki tagok részére különleges beszerzési előnyt az 1942-es év végén a cipőakció jelentett. Ez utóbbi akció fontossága vetekedett a szövetakcióéval, mert a már vagy egyáltalán nem vagy csak rendkívül nehézségek árán megszerezhető bőrtalpú női, gyermek- és férfilábbelik kerültek igen mérsékelt áron kiosztásra. E csak a tagoknak nyújtott előnyökön kívül a budapesti tagok... fehér- és tarkabab-, sárga- és zöldborsó-, lencse-, hagyma-, mák-, dió-, alma-, burgonya-, fa- és szénellátásban is részesültek. Ezeket az akciókat a háborús gazdálkodás és a közellátási szabályok szigorúan korlátozó lehetőségei szerint... bonyolította le az egyesület.” E néhány ismertett mondat az egyesület tevékenységéről hű képet ad arról az időszakról, amikor a háború okozta gazdasági nehézségek a hátrországokban megjelentek, és az 1942-es év az egyesület számára egy másik feladat kezdetét is jelentette: „azt a szomorú kötelességet,

hogy fiatal, életerős tagjai után, kiket virágjukban tört ketté a háború, temetési segélyt kellett kifizetni.”

A POGE működésének írásos bizonyítására még a háború után is ráakadtam. Az 1948-as Postás Útmutató tanúsága szerint, mint „Postások Országos Gazdasági Egyesülete” jegyezve volt Budapesten a VI., Beniczúr utca 41. alatt. Az egyesület egyéb adata helyett a következő szöveg olvasható: „Az egyesület önkormányzatát a belügyminiszter a 436.055/1947. IV. 3. BM. sz. rendeletével felfüggesztette.” — vagyis 1945–1947 között feltehetően a POGE volt az a szervezet, mely továbbra is szervezte és intézte az élelmiszer-akciókat, hiszen felfüggeszteni csak olyan egyesületet lehetett, mely előtte működött.

Az 1948-as évet követően a POGE-ről semmi írásos nyom nincs, annyi más postássegysülethez hasonlóan ez is eltűnt a történelem viharában. Vagy mégsem? — és itt egy személyes élménnyel szeretném lezárni a POGE általam ismertett történetét. E cikk megírása

kapcsán felkerestem a hajdani utcákat, ahol az egyesület működött, hogy lássam és elképzelhessem, hogyan néztek ki, és hol voltak az egyesület székhelyei. Utam során eljutottam én is az Andrassy út 102-be, ahol kívülről körbejárva megcsodáltam a festett homlokzatú épületet, a még ma is jó állapotban lévő kovácsoltvas kerítést, és lassan megnyitottam azt a hatalmas faajtót, amin hajdanán annyi postás lépett be, reménnyel — ha kölcsönért folyamodott — vagy szomorúan — ha temetési segélyre szorult.

Szóval belépve, egy ápolat belső udvaros ház bejárati lépcsőházában találtam magam, ahol baloldalt a kapualjban ott volt a régi műves kivitelű lakónévjegyzék. Önkéntelenül olvasgatni kezdtem — és a mai lakók, kft.-k odaragasztott nevei között csodálkozva állapítottam meg, hogy van még néhány régi, fél évszázados eredeti — üvegre karcolt — név is, s ezek közül az egyik: POGE, így rövidítve és csupa nagybetűvel.

Rákóczi Margit

Nem zárójelben mondom

Lányom mondja teljesen kétségbeesve:

— Mondd apa, miért utálják előbb vagy utóbb azt, aki jókedvűen él? Bűn ez?

Nehéz rá válaszolni, de sajnos meglevő probléma, s azt hiszem, gyökere az irigység valamilyen mélyen fekvő bugyrában keresendő. Így aztán nagy megnyugvással olvastam, hogy a MATÁV áldását adta, hogy október 1-jétől nemcsak a mesemondó szolgálat hívható telefonon, hanem egy vicceket mondó szolgáltatás is.

Ezután már csak azt kell tennünk, hogy morózus kollégáinknak átadunk pár ötforintost, aztán várjuk a hatást. S ha a tárcsázás után gutaütést kap — ahelyett, hogy halálra röhögne magát — nem feltétlenül a vicceselő a hibás.

S ha már a viccnél tartunk. Etikai vizsgálat indult a televízió „Parabola” c. műsorának szerkesztői ellen, mert amit ők viccnek tartottak, példátlanul izléstelennek sikeredett. A vizsgálat azóta lezárult, és csupán egy ejnye-ejnyét eredményezett, etikátlanság nem történt. Ennek ellentételezéseként az újabb adásban remekbe szabott művigyórokkal kísérve a műsor egyik fő bájgúnára Szuhay Balázs más országok televízióinak hasonló tárgykörű — hasonlóan izléstelen, de legalább szellemes — példáit mutatta be. Hozzáteve „lám-lám, máshol is van ilyen”.

Minderről óhatatlanul az a tipikus gyermektörténet jut eszembe, hogy mikor a kis srác intőt hoz haza, s jó szülei ezt igencsak rossz néven veszik, azt mondja: „Nemcsak én voltam rossz, intőt kapott a fél osztály is.” Apja ezek után vagy jól felpofozza gyermekén kívül a fél osztályt is, vagy nem tesz semmit, mert az igazság ezt diktálja. Arról, hogy a mihez képest mit jelent, most ne essék szó...

*

A mihez képest... Bartha József, az Antenna Hungária Rt. vezérigazgatója a minap bejelentette, ha a tévé nem fizeti ki összegyűlt iszonyú összegű tartozását, korlátozza az adásidőt, nevezetesen például a reklámok ideje alatt első-tétül a képernyő.

„Felháborító, hogy pont ilyenkor” — hördültek fel a televízió illetékesei, hiszen „abból van a legtöbb bevétel”, s még azt is hozzátették, a vitát európai módon kéne rendezni.

No, akkor álljunk már meg egy pillanatra ennél az európaiságnál.

Amennyiben értesüléseim, illetve tapasztalataim nem csalnak, az európaiságot többek közt a korrektség jellemzi, továbbá az a kőkemény üzleti szellem, mely hosszú távon nem tűri el a fizetésképtelen, illetve adós fogalmát. Nem is tűrheti el, mert ha ezt tenné, előbb vagy utóbb maga bukna bele. Innentől kezdve aztán teljesen mindegy, hogy a szolgáltató milyen retorziókat helyez kilátásba.

Egyben azért bizakodó vagyok: „Frici, a vállalkozó szellem” adásideje alatt nem sötétül el a képernyő. Miért is tenné? Sötét az már most is...

—veégh—

„Puskás Tivadar emlékezete”

Szakközép-iskolai vetélkedő

A postai világnapon került sor a „PUSKÁS TIVADAR EMLÉKEZETE” szakközép-iskolai vetélkedő döntőjére, a Postás Művelődési Központban. Az alábbiakban ismertetjük a győztesek névsorát, azzal a megjegyzéssel, hogy a verseny

1. Puskás Tivadar iskola, Sep-siszentgyörgy.

III. kategória: makettkészítés.

Az első díjat nem adták ki, a két második díjat a budapesti Posta- és Bankforgalmi Szakközépiskola nyerte.

IV. kategória:

1. Bethlen Gábor Gimnázium és Postaforgalmi Szakközépiskola, Debrecen.

Különdíjak:

Olajos Zsuzsanna, Sarussi Krisztina, Árpád fejedelem Gimnázium, Postaforgalmi Szakközépiskola, Kistelek.

Kádár Attila, Jurányi Dániel és Fazekas Ágnes tanárnő.

ismertetésére novemberi számunkban visszatérünk.

I. kategória: korszaktörténet.

1. Brassai Sámuel, ipari szakközépiskola, Debrecen.

II. kategória: előadóművészet.

Egyeztet a zsűri

K. Kovács István:

Szindbád

Mondd öreg Szindbád most merre hajózol van-e ott lány ki szerelmesnek hódol Van-e eper izú álmod amely friss s baktat még veled a ló s a vén konflis?

Fába tudod-e vésni a halálot mikor Setétkét sötétben találot S a béli termekben járod-e táncod az andalító szerelmes románcot?

Vagy ne fájdtalak hallgassak Szindbád? — A színészkirálynőt említsem inkább? A testét és lelkét magaddal vitted szentnek tartottad de magad sem hitted!

A Don Juan arcodat Krúdnyak add s hajózz bátran Szindbád; Neked már — szabad!

Szék — Házon belül

Részlet a Beszélő című
lapban megjelent cikkből

Nyílt levél Kozák László újságírónak

„Az ágazati vagyon megosztásának elveit törvény szabályozza, az üzemi és a közalkalmazotti tanácsi választások eredményei néhány vitatott esetet kivéve — százezreléig pontosak, a vagyonmegosztásról a legtöbb ágazatban nem született megállapodás. Nemcsak azért nem, mert a nagy múltú ágazatok alkotják az MSZOSZ kemény magját, de azért sem, mert szeptember 30-ig gyakorlatilag lehetetlen volt kideríteni az ágazati vagyon pontos értékét. A törvény kimondja: amennyiben nincs megállapodás, október 30-án a Vagyont Ideiglenesen Kezelő Szervezet (VIKSZ) dönt az ágazatok vagyonáról. Vajon képes lesz-e erre?”

A Postai Dolgozók Szakszervezete is ragaszkodik az ingatlanokhoz, bár számukra legalábbis kínos a megegyezés hiánya. A tárgyalások itt oldottabb légkörűek voltak, bár az ő esetükben is a VIKSZ-ülésig kell várni a végső döntéssel. A problémát az okozta, hogy csak négy ingatlan esetében áll rendelkezésre aktuális értékelés. A négy ingatlan 5,25 százalékat, néhány százezer forintot ugyan felajánlottak a Liga és a Munkástanácsok képviselőjének, azonban a többi ingatlan kismértékű használati joga nem bizonyult elégségesnek a megegyezéshez. Az értékelések érdekessége, hogy a függetlenek szerint olyan kimutatást bocsátottak rendelkezésükre, amiben a Cházár András utcai székház 7,5 milliós értéken szerepelt, ám később kiderült, hogy értéke több mint 140 millióra rúg. A székházbeli elhelyezési kérelmüket az MSZOSZ tagszervezet azzal hárította el, hogy jelenlétük „visszaélésekre adna okot”. A tulajdonos postások szerint csupán 25 milliós különbség volt a két becslés között, s a maguk részéről őszintén bíznak az október 30-i konferencián „elvi” döntésben.

*

Tisztelt Uram!

A Beszélő 1993. október 16-án megjelent számában cikket közölt az ágazati szakszervezeti vagyonmegosztási tárgyalásokról. Eredendően igen különösnek találom, hogy bármely újságban cikk úgy jelenhet meg, hogy abban az egyik fél állításait, mint valóságot közöljék anélkül, hogy a másik felet akárcsak meghallgatták volna. Elmulasztotta cikkében közölni, hogy az Önt félreinformáló fél a vele kötött megállapodásunk ellenére nyilatkozott, valamint azt is, hogy tőlünk éppen e megállapodásra tekintettel nem kapott nyilatkozatot. Továbbá amiatt sem, mert megbeszélésünk ellenére nem hívott vissza.

Ebből egyértelműen következik, hogy a lap beállítottsága miatt az MSZOSZ-hez tartozó másik fél véleményére nem is kíváncsi, hiszen akkor kénytelen lenne annak messzeszemenő

együttműködési szándékát is megírni.

Cikkének a Postai Dolgozók Szakszervezetével foglalkozó része tele van tárgyi tévedésekkel és tudatos ferdtésekkel:

1. A tárgyalások a postai és hírközlési ágazaton belül folytak. A birtokon belülinek nevezhető négy szakszervezet közül csak az egyik volt a Postai Dolgozók Szakszervezete, a Magyar Műsorszóró Dolgozók Szakszervezete, és a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége Kisebbségi Frakciója mellett.

2. Elvárható, hogy ha valamely jogszabály végrehajtási nehézségeiről szól a cikk, az újságíró ismerje a jogszabály szövegét. Remélhetőleg és feltehetőleg ez így is van az Ön esetében, hiszen megírta, hogy a vagyonbevallásban a könyvi értéket kellett feltüntetni, ami a székház esetében 7,5 millió forint. Ugyanakkor az Önnek nyilatkozó fél nem véletlenül jött rá, hanem a birtokon belüli felek tájékoztatták arról, hogy a székház forgalmi értéke 132 millió forint, ami nem több 140 milliónál egyrészt, másrészt benne volt a cikkben említett négy ingatlan között.

3. A törvény a használati jog megosztására és nem megváltás fizetésére kötelez. A megváltás felajánlására azért került sor, mivel az Önnek nyilatkozó fél írásban közölte, hogy a használat költségvonzatát nem tudja vállalni. A birtokon belüli szakszervezetek megpróbálták lehetőséget kidolgozni azok helyett és azok érdekében, akik az üzemi tanácsválasztásokon elért igen csekély eredményeinek következtében a használati jogukkal nem tudtak volna mit kezdeni és költségeit fedezni. A felajánlott összeg pontos és írásban átadott számítás alapján 797 350,— Ft, ami más lapban feltehetően nem, mint pár százezer, hanem mint közel egymillió forint jelent volna meg.

4. Saját költségen felmértük és tájékoztattuk az Önnek nyilatkozó felet, hogy a székházban 25 m² iroda használatára lenne joga, ugyanakkor a fenntartási költségek 5,25 százaléka 1992. évi adatok alapján 840 ezer forint, amit nem tud és nem akar vállalni. Nyugodt lelkiismerettel megismételjük, hogy az Önnek nyilatkozó fél jelenlétét a székházban nem tartjuk kívánatosnak, mivel az félreértésekre és visszaélésekre adhat okot, de utána kellett volna néznie, eme feltételezésünket mire alapozzuk! Nem lehet véletlen, hogy a Magyar Posta Vállalat, mint munkáltató felhívta minden postaszerv és hivatal vezetőjét, annak ellenőrzésére, hogy a különböző érdekvédelmi szervezetek szé-

les körben terjesztett kiadványaikban nevezzék néven Önmagukat. Úgy gondolom, hogy ez a Postán kívül is általánosságban elvárható, így a lap beállítottságára lehet következtetni abból, hogy cikkében csak az egyik felet nevezte Ön is nevén.

5. Ismételten hangoztatni kívánom, hogy az Önnek nyilatkozó, pusztán jogait követelő, de kötelezettségeket nem vállaló fél helyett és érdekében, minden kötelezettség nélkül kidolgoztuk azt is, hogy a fel nem értékelt ingatlanokban hogyan szerezhetnének úgy használati jogot, hogy annak költségvonzata ne legyen. Minden javaslatunk süket fülekre talált, csakis pénzt és pénzt követeltek. A fel nem értékelt két ingatlan történetesen egy 150 személyes gyerek- és egy 210 szobás családost, balatoni, vízparti üdülő. Hangsúlyozom, hogy használati jog átadását és nem megváltás fizetését írja elő a törvény. Megváltás fizetésére még a VIKSZ sem kötelezhet. Így az értébecslés értelmetlen, mivel az pusztán a megváltási ár számításai alapja. Nincs olyan jogalkalmazó szerv ma Magyarországon, amely kötelezhetne az értébecslés költségeinek 93 százalékos viselésére, miközben elzárkózunk a megváltási ár fizetésétől. Az csak a dolog pikantériája, hogy az Önnek nyilatkozó fél minden általunk rendelkezésre bocsátott adat birtokában, a mi nyilatkozatunk nélkül is tisztában volt azzal, hogy az értébecslés költségeire és a megváltás összegére nincs is fedezetünk.

6. Meghallgatásunk esetében Önnek azt kellett volna megírnia, hogy a birtokon belüli szakszervezetek vagyonhasználati részesedése 93,49 százalék. Az Önnek nyilatkozó 5,25 százaléka hat szervezet „eredményei”-ből tevődik össze. Ez a hat szervezet sem együtt, sem külön-külön semmilyen tárgyalási javaslatlaltal nem állt elő. Pusztán jogait hangoztatta és leszögezte, hogy kötelezettséget nem vállal. Lehetetlen és törvénytelen követelése mellett minden jó szándékú javaslatunkat visszautasította, mivel kizárólag pénzt akart, mit sem törődve azzal, hogy honnan és főleg kinek terhére, kiket károsítva. Ez pedig igen különös álláspont egy magát munkavállalói érdekvédelmi szervezetének nevezőtől.

Így kényszerültünk a VIKSZ-hez fordulni döntésért és nem az Ön által beállított módon.

Budapest, 1993. október 15.

Üdvözléttel:

dr. Gogolyák Ágnes
jogtanácsos

a Postai és Hírközlési Ágazati
Választási Bizottság tagja

Bergendyék a Benczúrban

Sajnos keserűdesre sikeredett a Benczúr-kert évadzáró hangversenye. Keserűre, mert alig százan voltak kíváncsiak a Bergendy szalonzenekar fellépésére, édesre pedig azért, mert ez a nagyszerű zenekar túltéve magát ezen a megváltoztathatatlan tényen, apait-anyait beleadva muzsikált. Így aztán sajnálhatják, akik nem voltak ott, és szegényebbek lettek egy sokáig emlékeztető koncert emlékével.

(Veégh Ádám felvételei)

Feltöltődés

A Postás Művelődési Központban olyan millió kezd kialakulni, amelyet hasonlíthatnánk az egykori egyesületek „kaszinós” estjeihez is, de számomra inkább filmekből látott és ismerőseimtől hallott szokások visszatérő-rögződése.

Tavasszal kezdődött ez a folyamat, amikor már nehéz volt bejutni a Péntek esti randevúkra. A zene, a tánc, a reprezentatív terem, a jóízű vacsorák vonzották a középkorostály egyedülálló tagjait, baráti társaságait és néhány hónap után immár törzsvendegként foglalnak egymásnak asztalokat, ismertetik meg egymással barátaikat.

Két új formációval az egykori ifjúsági klub helyiségeiben más irányzatok, műfajok iránt érdeklődőknek is szeretnénk lehetőséget teremteni.

Ha az egykori Eötvös-klub rendezvényeire nem is emlékezünk mindannyian, annak a bizonyos „nagy generációnak” az életstílusát, zenéjét ismerjük valamennyien. A korszak ismert zenészei és a Rock Kamara igazi „Rock Jam Session”-t produkál csütörtök esténként a Shadows pincében. A klub egyben táncparkett és koncertter, ismerkedési és találkahely, bár és teázó... Mindazokat várjuk, akik szeretik e korszak zenéjét, alkalmat keresnek régi barátaikkal való találkozásra, ismerkedésre vágnak vagy éppen csak szeretnének kapcsolódni.

Hasonló hangulattal rendelkezik az év elején indult Jazzklub. A szabadtéri nyitó- és zárókoncertek tapasztalatait felhasználva próbáltuk új tartalmi és formai elemekkel megteremteni a klub arculatát. Behoztuk a házba, a koncertszerű nézőtér helyébe a gyertyafényes asztalokat, az otthonos vendéglátást és gesztusokat. A klub házigazda zenekara továbbra is a Grencsó Kollektíva, de alkalmanként más ismert zenekarok is fellépnek.

Munkatársaimmal bíznunk abban, hogy a filmvásznon látott életstílus mind nagyobb teret nyer, annak érdekében, hogy ne legyenek hétköznapiaink olyan szürkék és fáradtak.

Szabó Éva

ÚJ TOLLAM VAN

(Elhangzott a Magyar Rádióban)

Új tollam van és mint tudjuk, új toll jól seper. Akarom mondani, új seprő jól ír. Illetve embert tolláról... Új tollam lényege, hogy patront kell beletenni. A hagyományos patronoktól ez abban különbözik, hogy nem rögtön robban. A tinta kifolyik az iridiumhegyen keresztül, mindenféle bolond alakulatokba rendeződik, és csak azután durran egy nagyot. Esetleg csak pukkan egyet, vagy rossz esetben csak paca marad a papíron. Tisztesség ne essék szólván, nem szeretem a pukkanó, meg a pacázó tintát. És nem szeretem a hazudós tintát, meg a pirulósat sem. Új tollamat elvittem egy sex shopba, tanuljon a gyerek. Tanult. Mit tetszenek gondolni, mely intézmény támogatja a műtetovalásokat? A Nemzeti Egészségvédelmi Intézet.

Csak zárójelben, tollammal ellentétben nekem tetszenek a bőrre ragasztható színes matricák, mert ha megunom, akkor lemoshatom. Ha meg nem, akkor úgyis lekopik. Új tollammal sokat sétálunk. Néha ki akar ugrani a zsebemből és keresni akar egy darab papírt. Hál' istennek általában nem talál, pedig jobb éttermekben szoktunk ebédelni.

Mint mondtam, új tollam van. Pártatlan toll. Magától kiméri a templomoktól és az iskoláktól a kötelező 200 métert. Ugyanilyen távolságot tart minden párttól, szövetségtől és körtől is. Új tollam szeretne beszélni. Szeretné, ha valaki meghallgatná. Azt hiszem, vennem kell egy másikat, egy lánytollat. Akkor beszélgethetnék egymás között, én meg arról írhatnék, amiről akarok. Ha nászajándékot szeretnének küldeni, a tintát a szerkesztőség címére várjuk. Illetve várja új tollam, mert rájött, jobb, ha nem ő diktál. Hanem párja, a legeslegújabb tollam.

Takács András

ZENEI VILÁGNAP

A Zenei Világnap alkalmából székházunkban nagy sikerű koncertet adott a Távközlési Zenei Alapítvány Magyar Szimfonikus Zenekara, Medveczky Ádám vezényletével.

Képeink a próbán készültek.

Csináld magad, próbáld egyedül

Játékok, ékszerek, használati tárgyak, ünnepi díszek saját kezéből.

Kézművestanfolyam

A Postás Művelődési Központ tanfolyamán megismerkedhetnek a kézművestechnikák alapfogásaival és alapanyagaival.

Dolgozhatnak gyékénnyel, szalmával, vesszővel, gyapjúval, bőrral. (A tanfolyam elvégzéséről a hallgatók oklevelet kapnak.) A foglalkozásokat 100 órában, szerdánként 17–20 óráig tartjuk.

A tanfolyam részvételi díja: 8000,— Ft.

Postai, távközlési, műsorszóró dolgozóknak: 5600,— Ft.

(A tanfolyami díj két részletben fizethető, jelentkezéseket folyamatosan elfogadjuk.)

Érdeklődni lehet Nagy Lászlónál, a 122-7208-as telefonszámon, vagy személyesen a Bp. VI., Benczúr u. 27. szám alatt, a PMK-ban.

A Postás Művelődési Központ programajánlatából

Shadows pince — csütörtökönként 19–22 óráig;

Rock Jam Session a Rock Kamarával és vendégként a nagy generáció ismert zenészeivel. Műsorvezető: *Danyi Attila*. (Tánc — „találkahely” — „teázó”).

Jazz-klub — péntekenként 20–23 óráig;

A klub házigazda zenekara a *Grencsó Kollektíva*, vendégeik havonta egy alkalommal neves együttesek, dzsesszmuzsikuskok. (Gyertyafényes klubhangulat — büfé.)

Minden hónap első péntekjén: *Péntek esti randevú*. (Tánc — vacsora). Táncestjeinkre az 50-es évektől napjainkig terjedő időszak örökzöld világlágereit kedvelőket várjuk.

November 5-én közreműködik: a Romwalter Band.

(Asztalfoglalás: a 122-0800 telefonszámon.)

Minden hónap második szombatján, komplex történelmi játszóházainkon a gyermekek megismerkedhetnek az adott kor szokásaival, játékaival, kultúrájával és jellegzetes mesterségeivel.

November 13-án 10–14 óráig: fedezzük fel együtt az új világot! — Felfedezések kora I.

Indián játszóház.

November 21-én 17 órakor *Jancsó Adrienn* előadóművész — önálló irodalmi estjén — hét évszázad magyar verseinek „legzeneibb” alkotásaiából válogat. (Jegyek elővételben és az előadás helyszínén vásárolhatók.)

December 4-i *Télapóműsorunkat* Budai László vezeti majd, terveink szerint a Télapó vendége a *Dolly Roll* lesz. (Jegyek november 1-jétől elővételben kaphatók.)

December 12-én 17 órakor *„Karácsonyi egyházi zene”* — hangverseny. A koncerten közreműködik: *Fűzfa Júlia* — ének, *Freymann Magda* — zongora, konferál: *Erdélyi Lili*. (Jegyek elővételben és az előadás helyszínén vásárolhatók.)

A Postás Művelődési Központ munkatársai a 121-7334-es telefonszámon készséggel adnak felvilágosítást.

„Ismerd meg hazádat...” (Honismereti vetélkedősorozat) A IX. forduló kérdései

„... Oh, természet, oh dicső természet...”

E forduló kérdéseinek segítségével hazánk jellegzetes természeti emlékeit keressük fel.

Kérjük, a leírás alapján mondják meg, hol járunk!

1. Itt találjuk az országban egyedülálló növényritkaságot, a *tátorjánt*, amit a nép „tatárkenyér” néven is emleget!
2. Európai viszonylatban is páratlan a főváros szívében fekvő 30 hektáros védett terület, ahol a hazai dolomit-lóra legjellegzetesebb képviselőin kívül a földközi-tengeri és az orosz sztyepp növényei is megtalálhatók!
3. Időszakosan kiszáradó szikes tó, kiemelkedő nemzetközi jelentőségű madártani értékkel. Talajtani, régészeti és néprajzi szempontból is figyelemre méltó terület.
4. Mocsaras, zsombékos ösláp. Különlegessége a csalános égerláp és az úszó sziget. Kiemelkedően gazdag növény- és állatvilága van.
5. Egykori kastélya körül látható a 200 évvel ezelőtti telepített 40 hektáros arborétum, amely egyben énekesmadár-rezervátum is. Nevezetes a park közelében lévő gyertyános erdő és itt látható az ország legidősebb platanosra.
6. A szélsőséges éghajlatú, szikesedésre hajlamos területen kialakított 50 hektáros Bolza-féle gyűjteményes tájképi kertben az ország legnagyobb fenyőfagyűjteménye látható!
7. A Magyar Tudományos Akadémia Botanikai Kutató Intézetének botanikus kertje

az ország növényfajokban leggazdagabb gyűjteménye. Mocsári, ciprusának légzőgyökere Európában a legszébb. Ritkasága a kaukázusi szárnysasdió és az észak-amerikai sárgafa.

8. Ritka madarak fészkelő- és élőhelye a közép-európai madárvonulás pihenőhelye. Nemzetközi jelentőségű madárvédelmi terület.
9. A község egyik kertjében található az ország legszebb fátyolakac egyedei.
10. Látogatott kirándulóhely, a környéken található a Jakab-hegyi kilátó, s a Mecsek egyik sziklafoka, a különleges formájú Zsongor-kő-szikla, amely természetvédelem alatt áll.

Kérjük, hogy a megfigyeléseiket legkésőbb 1993. október 31-ig küldjék meg címünkre:

Postás Művelődési Központ
1373 Budapest, Postafiók 601.

A megfigyelésekre írják rá: „Ismerd meg hazádat...”
Az október 31. után érkező megfigyelések a havi sorsoláson nem vesznek részt!

Mindenkinek eredményes megfigyelést kívánunk!

A VIII. forduló kérdéseinek helyes megfigyelése:

1. Nagycenk, 2. Ráckeve, 3. Szirák, 4. Keszthely, 5. Kalocsa, 6. Pilis, 7. Szécsény, 8. Mohács, 9. Piliásmarót, 10. Mohara.

A VIII. forduló nyertesei:

Molnár László, Vámosgyörk; *Molnár Lászlóné*, Szolnok; *Babusa Attila*, Szolnok.

A helyes megfigyelőknek gratulálunk, a nyereményeket postán küldjük!

További eredményes megfigyelést kívánunk!

HALLOTTUK

— Hallottad? Szetye Berci indul az önkormányzat képviselő testületi ülésén a tavaszi választáson, a vasárnapi beszédében ígéretet tett arra, hogy ő megjavítja a tanyasi kézbesítést, mire a hallgatóság megdobálta paradicsommal.

— Hallottam erről, de azt is hallottam, hogy megtapsolták.

— Igen, amikor a paradicsommal eltalálták.

— Hallottad? A főpénztáros Szabó Béla öt milliót nyert a totón.

— Valamit hallottam erről, csak némi eltéréssel.

— Eltérréssel? Miféle eltéréssel?

— Én úgy hallottam, hogy csak ötezret... aztán; nem a totón, hanem a lóversenyen... Végül: nem nyert, hanem vesztett. A többi stimmel.

— Győző megígérte a hivatalvezető szaktársnak, hogy többé nem iszik, csak akkor, ha ünnepséget tartanak a hivatalban.

— És sűrűn tartanak ünnepséget?

— Ajjaj, minden harmadik nap, vagy névnap vagy születésnap vagy házassági évforduló vagy nyugdíjba eresztes vagy kiváló dolgozóinkról és halottainkról megemlékezést rendel el a vezető szaktárs.

— Nálunk odahaza közös kassza van.

— Az jó. Nagyon szép, hogy így összefogtok.

— Dehogyan fogunk mi össze. A kassza kulcsa a feleségemnél van.

— Az egyik játékkaszinóba belépőt megállítja a portás:

— Bocsanat, uram, a kaszinóba nyakkendő nélkül nem szabad belépni.

— Ugyan már, mit beszél... Nézzé ott azt az urat, azon sem nyakkendő, sem zakó, de még ing sincs.

— Az más, uram. Az nem jön, hanem már végzett és megy.

— Rémes, mennyire elhízta!

— Tudod, az orvos megtiltotta, hogy dohányozzam, és azt rendelte, hogy csak étkezés után szívhatok el egy cigarettát. Azóta legalább negyvenszer eszem.

Egyébként a diéta lényege: Annyit egyél, amennyit szeretsz, és csak azt, amit nem szeretsz.

— Megírtam a hivatalvezetőnek, hogy rá se tudok nézni, utálatos majom, mert önző, fölényes és beképzelt.

— Akkor készülj el, hogy ki fog rúgni.

— Ebben óriásit tévedsz. Ugyanis a levelet nem a postaládába dobtam be, hanem ott-hon a cserépkályhába.

A dolgozók szájából elhangzott két ima:

1. Istenem, mikor jön már el egy új Kopernikusz, aki megmagyarázná minden vezetőnek, hogy nem körülötte forog a világ!

2. Én nem kívánom, hogy ki-mentsenek a vízből. Megelégszem azzal is, ha nem lóknak bele.

A pénztárban dolgozó férj és a felvételes asszonyka a második műszak után hazatérve megvacsoráznak, majd automatikusan kinyitják a tévét és kényelmesen elhelyezkednek előtte. Néhány perc elteltével a feleség megszólal:

— Gyuri, ne horkolj! Nem tudok téled aludni!

A hivatalban az egyik dolgozó kívág valamit az újságból.

— Mit vagdalsz ki? — kérdi kollégája.

— Itt azt írják, hogy a bíróság felbontott egy házasságot, mert a feleség folyton a férje zsebében kutatótt.

— Nahát. És mit fogsz ezzel csinálni?

— Beleteszem a zsebembe.

— Megbeszéltem a legutóbbi nyugdíjasok összejövetelén — mondja barátnőjének a már nyugdíjas Gizi néni —, hogy az idén a születésnapomat a hivatalban fogom megtartani, meghozzá angol módra.

— Az milyen?

— Annyi gyertyát gyújtok, ahány éves vagyok.

— Légy ésszel, még felgyújtod a hivatalt.

Dénes Géza gyűjtése

Minden kezdet nehéz

(RÁK BÉLA RAJZA)

Nemzetközi sporttalálkozó

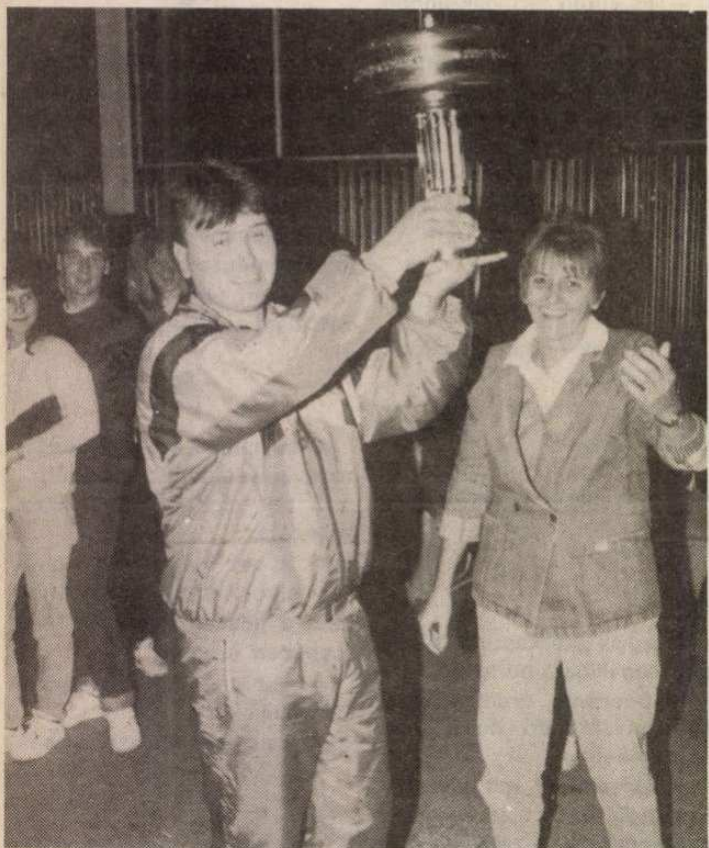
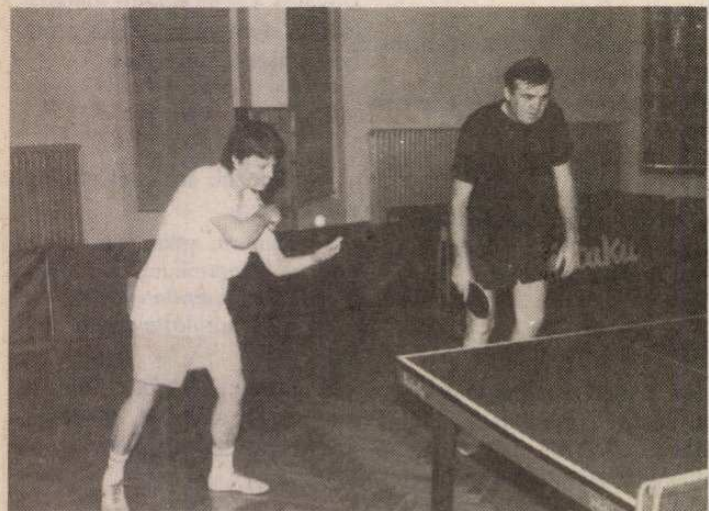
A Szlovák Távközlési Vállalat meghívására 1993. szeptember 17–19 között sporttalálkózón vett részt a MATÁV Rt. 36 fős sportdelegációja. A kétnapos rendezvény rangját emelte, hogy a megnyitón a Szlovák Távközlés, a Szlovák Posta és a Világ Posta Uniójának vezérigazgatói is részt vettek.

A barátságos hangulatú, izgalmas versenyszámokban csapataink közül a focisták és asztaliteniszezők második, a „Postás táská” futáért kiírt verseny-

számban indulók ötödik, míg egyéni versenyzőink közül tükében *Krizsán Mihály* (HTI) és sakk sportágban *Lázár András* (COMEX Kft.) IV–IV. helyezést értek el.

A záróünnepségen delegációnk megkapta a „Legjobb külföldi küldöttség”-nek járó kupát és lehetőséget, hogy jövőre ismét részt vehessen a szlovák távközlés országos sporttalálkozásán!

Kerekes Sándor

Túraverseny 1993

Az 1993. évi Országos Postás és Távközlési Természettúra Találkozót az Emtel Kft. rendezte meg 1993. október 8–10 között a Csillebércei Gyermek- és Ifjúsági Központban és a környező erdőben.

A szeptember első hetében szétküldött meghívókra 80 tájfutó csapat és két busnyi kiránduló jelentkezett.

A szervezők a tájfutó verseny résztvevőinek egy nyolcas alakú pályát jelöltek ki. Így minden csapat kétszer rajtolt és ért célba. A feladatokat négy totó nehezítette, amelyben a tájfutó

térkép jeleit, gombafajtákat, illetve Budapest és a Budai-hegység nevezetességeit kellett felismerni.

A verseny felénél elkezdett szakadni az eső. Ennek ellenére a teljes távot — 10 750 m-t — 41 csapat teljesítette.

A csapatversenyt a Budapesti Távközlési Igazgatóság nyerte meg a Budapesti Vidéki Igazgatóság előtt.

A jövő évi OPTT rendezését a Szegedi Távközlési Igazgatóság vállalta el.

KEREKES

Indulás előtti megbeszélés

Öregek világnapján, jó hangulatban

Sokan úgy gondolják, ha már valaki elmúlik 60-70 éves, annak nem marad más osztályrészül, mint a magába zárkózottság, az öregséggel járó kisebb-nagyobb betegség, gyógyszeresedés és kilátástalanság.

Az ilyen gondolkodás feloldását is célul tűzte ki az év elején megalakult Távközlési Bács Megyei Nyugdíjasklub.

Az Öregek világnapja alkalomával úgy ünnepelt a klub tagsága, hogy kétnapos, látványos, vidám kirándulást szervezett a vezetőség.

A Kecskemét–Baja útvonalon felszálló nyugdíjasok először Pécs város nevezetességeivel ismerkedtek meg, egyik klubtag tolmácsolásában. Ebédüket a még mindig patinás és gyönyörű panorámát nyújtó Hotel Kiklet-ben fogyasztották el.

A napi fáradalmakat Harkány híres gyógyvizében enyhítették és utána jólesett a vacsora a Platán Szálló elegáns éttermében.

Este a Gázművek kényelmes, tiszta üdülőjében még sokáig tartott a „csevegés” a napi élmények felidézésével. Másnap is hétágra sütött a nap, és az „idős kartársnők nyara” is ajándék volt a csoport résztvevőinek.

Útvonalukon idő hiányában csak futólag ismerkedhettek Siklós várával, ahol sok építészeti, művészettörténeti emlék, ódon falak közötti étterem, szálló, múzeum, gótikus kápolna látható.

Az úton az Alföld egyhangúsága után gyönyörködtek a dunántúli dombos táj panorá-

májában, majd csodálattal nézelődtek a szobrászok műveiből létrehozott Szabadtéri Szoborparkban. Itt mintegy 70 művész száznál több plasztikáját láthatták, melynek hátterét a kéklő ég, a hegy és a környező végtelen szőlőtáblák adják.

A sok sétával járó élményszerzés után jólesett az ebéd, mely stílszerűen Villányban, az OPORTÓ Étteremben volt. Ebéd után hová is mehettek volna, ha nem a híres villányi pincékbe, egy kis borkóstolóra?

Hazafelé indulva már nem volt nehéz kitalálni a közös nótát:

„Lemegyek a lemegyek a pince fenekére,

Felülök, a felülök a hordó tetejére.”

Az út vége felé aztán már mindenki egyetértett azzal, hogy ilyen rendezvény kapcsán nem is olyan rossz nyugdíjasnak, esetleg öregnek lenni, mert e kornak is van napfényes oldala, csak fel kell fedezni. A jól sikerült kirándulás után most egy újabb kapcsolatot kiépítése van láthatáron.

A budapesti Benczúr utcai nyugdíjasklub tagjaival foglalkozni Kecskeméten. Persze a rendezvények csak saját erőből nem szervezhetőek. Ezúton is szeretnénk megköszönni a támogatást, a MATÁV területi és országos szervezetének, valamint a HTI vezetőségének. Nem utolsósorban köszönet a Kiskunság VOLÁN által biztosított kedvezményes, legmodernebb autóbusszáért.

Szantner György

Gratulálunk

Nagy szeretettel köszöntötték Szekszárdon a 70. életévét betöltő *Horváth Mihály* nyugdíjasklub-vezetőt.

S hogy ez ne csak a postások, táv- és hírközlésiek „magánügye” legyen, az ünnepi megemlékezésből *Kocsis Imre Antal* polgármester úr is kivette részét, mikor lakásán kereste fel az ünnepeltet, jókora virágcsokor kíséretében. Az ünnepség ezután a klubban folytatódott, hol a 80 éves *Vándor Józsefnéről*, továbbá a hasonló korú *Putz Ádámról* és *Solymár Lászlóról* sem felejtkeztek el.

Gratulálunk az ünnepeltnek, a társ és testvér Platán

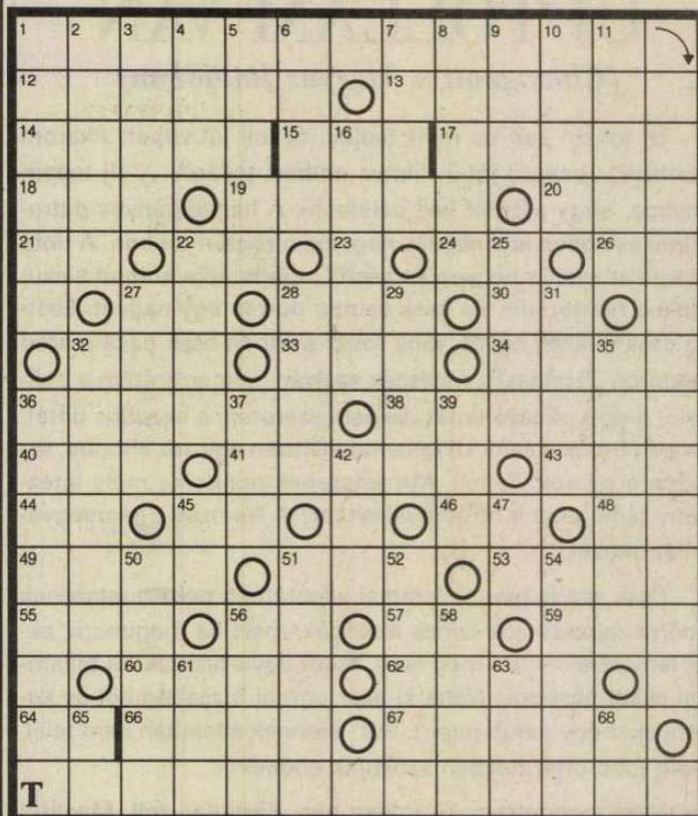

nyugdíjasklub szeretettel teli tagjainak is, akik szintén köszöntötték a reméljük, még sokáig vidám és életerős, régóta nyugdíjas kollégánkat.

Kölcsönös bizalom

Úgy kell ma élned,
hogy az emberek holtad után is emleghessenek,
de ne úgy kerüljön szájukra a szó,
volt egyszer egy semmire való,
úgy kell ma élned,
csöpp tetteidben is példát leljenek,
ha így élsz, ha majd elrúg a világ,
sokan fognak emlékezni rád,
még akkor is, ha sírod már bedőlt,
azt mondják rólad; nyugtassa a föld.

Horváth Mihály

Ady Endre így írt 1898 októberében: „... Az őszi fényt látam először, Bölcsőmre bús mosolyt vetett...” Folytatás a vízsz. 1. és a függ. 36. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Gépkocsimárka. 13. Vonal németül. 14. Kitöltése állampolgári kötelesség. 15. Békaporonty. 17. Keleti személyszállító. 18. Angol férfinév. 19. Mezzoszopron szerep a Don Carlosban. 20. Oroszlánnév (ford.). 21. Ellenérték. 22. A Duna része. 24. Hozzávetőlegesen (röv.). 26. Tokaj Kupa. 27. Korrovidítés. 28. Bagoly. 30. Nicsak. 32. ...Gardner. 33. Nyelvtani fogalom. 34. Európai főváros. 36. Dunai kikötő a Vajdaságban. 38. Belenyűlik (ford.). 40. Latyak. 41. Viszketo igéje. 43. Üreg. 44. Április kezdete! 45. Ásvány. 46. A Jupiter holdja. 48. Integrált áramkör. 49. Gyermekházibuli (ford.). 51. Angol névelő. 53. Nyaláncság. 55. Dudva. 56. Tanál. 57. Ámor részle. 59. A fát szereti. 60. Forr ... 62. Lehagy. 64. Paripa. 66. Beismer valamit. 67. Halottat búcsúztat.

FÜGGŐLEGES

1. Itt temették el Aba Sámuel. 2. Könnyű vörösbőr. 3. Vegyjele CR. 4. Minden okítás így kezdődik. 5. A Bolero zene-

szerzője. 6. Kabát része. 7. Folyó Erdélyben. 8. Szimmetrikus részlet! 9. Szürke franciául mosolyt vetett ... Folytatás a vízsz. 1. és a függ. 36. alatt.

10. Tanít (ford.). 11. Festszerszám. 16. Ugrik és csip. 22. Statisztikai tény. 25. Virág része. 27. Nemi jelleg. 28. Szavazásnál használatos. 29. Bihar ... (Szabó Pál szülőfaluja). 31. Munka a munkás nyelvén. 32. Új-Guinea őslakója (névelővel). 35. Rajzoló tollhegy. 36. Az idézet második része. 37. Borozó. 39. El ..., meg tudja fogni. 42. Lóbetegség. 45. Félig szől! 47. Fém. 50. Halk ... (csendes). 51. Learatott gabona földje. 52. Álmos édesanyja. 54. Szárit, de nem ruhát. 56. Íróeszköz. 58. A zöld árnyalata. 61. Az egyik oldal. 63. Északi fizetőeszköz. 65. Csodálkozó szócska. 68. Személyes névmás.

— Bánhidi —

Beküldendő a vízsz. 1. és a függ. 36. alatti.

Beküldési határidő: november 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... fákra fátylas fény esőz. Kibomló konttyal jó az édes ősz.

Könyvet nyertek: Herceg Franciska (Budapest); Nagy Ferencné (Várpalota); Poncker László (Szekszárd); Selmeci Imre (Budapest).

Utca ősze

(DURKÓ GÁBOR RAJZA)

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
93—0380. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0966—1766

1 2 4 8 16 * * *